

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE OUDE WATERMOLEN

N° 2546

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De oude watermolen

HOOFDSTUK I.

DE BIJENKOMST BIJ NICHOLSON

Omstreeks elf uur in de avond van een fraaie zomerdag zaten er in 'n groot vertrek van een oud, somber huis in de Victoriastreet een zestal mannen bijeen.

Het vertrek was blijkbaar de werkkamer van een geleerde, want drie van de wanden waren, met uitzondering van de deuren, geheel verborgen achter boekenkasten, die tot bijna aan de zoldering reikten.

In een aantal vitrines stonden wetenschappelijke instrumenten, rekken met

reageerbuizen en flessen met allerlei preparaten.

In een hoek hing een grote hagedis, opgehangen aan een ijzerdraad, en in de tegenovergestelde hoek grijsde een geraamte op een houten voetstuk.

Tussen de twee grote ramen, waarvoor thans de gordijnen waren dicht getrokken, stond een bureau, terwijl in het midden van het vertrek onder de elektrische lamp een tafel was geplaatst, overdekt met een groen laken en waarachter

een zware ouderwetse leunstoel met hoge rug stond.

In deze leunstoel zat de bewoner van het huis, professor Nicholson, de Koning van de Misdaad, chef van het Genootschap van de Gouden Sleutel, en tevens een der meest bekende geleerden op het gebied van natuur- en wiskunde in Londen.

Zijn gelaat vertoonde op dit ogenblik een uitdrukking waarin haat stond te lezen.

Zijn groenachtige ogen fonkelden als die van een tijger, zijn wenkbrauwen, die boven de neuswortel ineens liepen, waren dreigend samengetrokken, en zijn dunne lippen waren krampachtig opeen geklemd.

Hij zat stijf, rechtop en onbeweeglijk, met de gebalde vuisten op gelijke hoogte voor zich uitgestrekt op het groene laken.

Ter weerszijden van deze onheilspellende man zaten drie mannen, van wie er vier in avondtoilet waren gestoken.

Zij waren zeker niet ouder dan vijftientwintig à dertig jaar, maar hun gelaat vertoonde de sporen van een liederlijk leven.

Zij droegen diamanten ringen aan de vingers en gouden manchetknopen.

Hun handen waren wel verzorgd en toonden, dat zij zich niet vermoeiden met lichamelijke arbeid.

De twee anderen waren wat ouder en eenvoudiger gekleed.

Zij maakten de indruk van twee kantoorklerken en toch waren deze twee mannen evenals de vier anderen de aanvoerders van een gevreesde dievenbende.

Zij behoorden zelfs tot de weinigen, aan wie het vergund was over de zaken van het Genootschap te spreken met de chef, zonder dat diens gelaat door een masker bedekt was, een voorrecht, hetwelk zij met nog vier andere bendevoerden in het platteland deelden, allen echter onderworpen aan het opperste gezag, dat zijn zetel had in dit oude, sombere huis.

Zij allen hielden hun ogen gevestigd op het gelaat van de chef en schenen te wachten op hetgeen hij hun zou me-

dedelen.

Professor Nicholson kneep zijn vuisten samen, zodat de nagels in het vlees drongen, en begon:

— Kameraden. Ik heb u nogmaals hierheen ontboden, eerder dan ik wel gewenst had, omdat ik jullie noodzakelijk moest spreken en raadplegen in een aangelegenheid, waar wij allen nauw bij zijn betrokken.

Hij wachtte even en vervolgde:

— Het zal wel niet nodig zijn jullie te herinneren aan het ongeluk, dat mij en het gehele Genootschap enige tijd geleden getroffen heeft, en waarvan die elendige John Raffles de bewerker was.

Een instemmend gemompel liet zich horen.

— Na maandenlange inspanning, aldus ging de Koning van de Misdaad verder, was ik er in geslaagd, met de hulp van een aantal medewerkers, een grote vliegmachine te vervaardigen ergens op een onbewoond eiland in de Stille Oceaan, die mij in staat zou hebben gesteld binnen korte tijd miljoenen en nog eens miljoenen buit te maken. Gij weet, dat dit vliegtuig met gemak tweehonderd man kon vervoeren, dat het gewapend was met snelvuurgeschut en mitrailleurs, en dat het een snelheid ontwikkelde, welke naar mijn mening niet geëvenaard werd, noch op aarde, noch in de lucht.

Hij liet een zijner vuisten met een slag op het tafelblad neerkomen en ging toen met doffe stem voort:

— Ik had buiten John Raffles gerekend. Ik wist niet dat hij een vliegtuig had weten te vervaardigen, veel kleiner dan het mijne, maar het in snelheid veroverde. Hij ontdekte ons geheim, bijna had ik mij op hem kunnen wreken, maar op het laatste ogenblik wist hij toch nog te ontsnappen. Hij achtervolgde ons met zijn vliegtuig en boven de Atlantische Oceaan ontstond een gevecht, dat met onze ondergang eindigde. Mijn machine stortte in de golven, en slechts een deel van onze mannen, die zich wisten drijvende te houden, konden gered worden door de te hulp snellende schepen, maar slechts om gevaarlijk te worden weggevoerd.

Zijn stem had een hese klank, toen hij vervolgde:

— Door een wonder wist ik mij te redden, voor men mijn identiteit had kunnen vaststellen, maar mijn prachtige vliegmachine was voor altijd in de golven verdwenen, terwijl mijn tegenstander zegevierend verder vloog. Nu ben ik sedert enige tijd weer in Londen terug en mijn eerste gedachte was: wraak nemen. Bloedige wraak op de man, die mijn werk heeft vernietigd, en wederom een aantal mijner beste medewerkers de dood in joeg.

— Wij begrijpen uw gevoelens volkomen, meester, zei de chef van de Bende der Raven, Old Bunny genaamd, terwijl hij het hoofd schudde en zijn kleine, grijze ogen half dichtkneep.

— Als gij die begrijpt, dan zult gij ook inzien, dat ik niet meer rustig met mijn werk kan doorgaan voor mijn tegenstander van de aarde is weggevaagd. Reeds herhaaldelijk heb ik tegenover hem gestaan, enige malen is het mij gelukt hem in handen te krijgen en toch is hij er telkens opnieuw in geslaagd te ontsnappen. Ik herhaal: de Grote Onbekende moet met de duivel een verbond hebben gesloten, maar als dat zo is, dan zal ook ik Satan te hulp roepen, en dan zullen wij eens zien, wie zal zegevieren.

Nicholson liet een schor lachje horen, en voor het eerst vertoonde zich iets als een glimlach om zijn dunne lippen.

De bendeleden, die wel begrepen, dat de chef hen niet bij zich had ontboden, alleen om hen deelgenoot te maken van zijn gevoelens jegens de Grote Onbekende, bleven zwijgend luisteren.

Zij begrepen, dat Nicholson hun een plan zou voorleggen.

Nicholson had even met afwezige blik voor zich uit gestaard en zei, terwijl hij met zijn hand over het voorhoofd streek, als om daar een gedachte weg te vagen, die hem hinderde:

— Nog steeds weet ik niet wie en wat die Raffles is, en dat bemoeilijkt onze nasporingen natuurlijk in hoge mate. Er was een dier, dat hem mij had kunnen aanwijzen. Dat was mijn bulldog, die ik lucht had gegeven aan het hoofd-

deksel van mijn vijand, maar een zijner assistenten heeft het dier gedood. Er blijft ons dus niets anders over, dan opnieuw te trachten zijn spoor terug te vinden. Nu staat het voor mij vast, dat men de Grote Onbekende zal moeten zoeken onder de vermogende lieden. Hij moet over grote rijkdommen beschikken, anders ware het hem niet mogelijk de dingen te doen, die hij doet. Hierop door redenerend moeten wij wel tot de slotsom komen, dat John Raffles er in zijn rol als grote heer een vliegmachine op nahoudt, die van een geheel ander type is dan de gebruikelijke. Ik vermoed dat John Raffles ongetwijfeld tot de sportvliegers behoort. Dat hij hier te Londen zijn verblijf heeft, staat eveneens vast. Nu is het aantal sportvliegers uit de aard der zaak gering, en als ik mij niet vergis, telt de Club der Sportvliegers nog betrekkelijk weinig leden. Het moet dus zijn na te gaan, wie hier in Londen over zulk een machine beschikt. Ik hoop dat gij mij begint te begrijpen?

Zes hoofden knikten zwijgend bevestigend.

— Dat dacht ik wel, hernam Nicholson kortaf. Raffles is een man, wiens leeftijd zal schommelen tussen de dertig en veertig jaar. Gij hebt dus niets anders te doen dan een nauwkeurig onderzoek in te stellen naar de eigenaars van vliegmachines van ongeveer die leeftijd.

— En als wij er in geslaagd zijn zijn vermoedelijke verblijfplaats te ontdekken, meester? waagde Charley Chaplin te vragen, welk bendevoofd deze bijnaam te danken had aan zijn gelijkenis met de bekende filmheld.

— Als gij zover zijt, en er doen zich moeilijkheden voor bij uw verder onderzoek, dan zult gijzelf wel weten wat u te doen staat. Ik hoop, dat gij weet wat een inbraakje is?

Een algemeen zacht gegrinnik volgde op deze woorden.

— Als gij de schaapjes bijeen hebt gedreven, al degenen zorgvuldig hebt geschift, die niet in aanmerking komen, dan brengt gij een nachtelijk bezoek aan de anderen. Brengt het toeval u bij

John Raffles, dan kan het niet anders of gij zult aanwijzingen vinden omtrent zijn ware identiteit. Zelfs al verbergt hij die nog zo goed, voor schrandere mannen zoals gij zijt, moet dat een klein kunstje zijn.

— En verondersteld, dat we die bewijzen vinden? vroeg een ander der ben-

dechefs.

— Dan handelt gij naar omstandigheden. Als het niet anders kan, maakt gij hem een kopje kleiner, maar liever zou ik hebben als gij hem mij levend in handen zoudt kunnen spelen.

Twee weken waren voorbijgegaan sedert de bijeenkomst bij Nicholson.

HOOFDSTUK II.

RAFFLES NEEMT MAATREGELEN

Het was nog vroeg in de zomer, maar toch hadden vrij veel inwoners van Londen de stad ontvlucht, de rijken naar hun buitenverblijven, de minder met aardse goederen gezegenden gedurende een weekend naar bos of strand.

In Hyde Park was echter nog niet veel te merken van die uittocht, want het was zeer druk op de rijwegen, en langs Rotten Row krioelde het van ruiters en amazones.

Onder dezen trokken Lord William Aberdeen, de welbekende filantroop en zijn vriend Charles Brand zeer de aandacht, minder misschien om hun vaardigheid in de rijkunst dan wegens hun

schone rijdieren, twee prachtige Barbarijnse hengsten, pas kort geleden uit Afrika geïmporteerd.

— Het is eigenlijk wel wat warm voor een wandelrit, meende Lord Aberdeen na enige tijd, terwijl hij zijn paard van de draf in de stap liet overgaan, en met zijn zakdoek even zijn voorhoofd bette.

— Je hebt gelijk, Edward, zei zijn vriend. Het mag voor de paarden, die het gewend zijn, uitstekend weer zijn, maar voor ons westerlingen is het werkelijk een beetje te warm.

— Dan moesten wij onszelf en onze paarden maar wat rust geven en afstijgen bij het Refreshment House.

De twee mannen reden naar het restaurant, stegen daar af, en voerden hun paarden aan de teugel naar een lommerrijke plek, waar zij ze vast bonden aan een ring in de muur van de stal.

Zij gingen zitten in de schaduw van een zware boom en bestelden een verfrissende drank.

Toen de ober de glazen gebracht had, werd de aandacht van Lord Aberdeen getrokken door een krantenjongen, die met een bundel bladen onder de arm door de brede laan kwam aanlopen.

— Wat roept die jongen daar toch? vroeg hij. Ik meen zo iets van een inbraak te horen.

— Je hebt gelijk, die jongen roept iets van een inbraak.

De knaap was nu wat meer genaderd en riep:

— Inbraak bij Lord Hertford. De daders ontkomen. De butler ernstig gewond.

— Wees zo goed en koop eens een blad, Charles, verzocht Lord Aberdeen.

Lord Aberdeen zag Brand even met de jongen spreken, en keerde met een nummer van de Daily Express terug.

Onder het lopen had hij het kleine bericht doorgelezen en stelde nu het blad aan zijn vriend ter hand.

Lord Aberdeen las het bericht van de inbraak eveneens door, liet het blad zakken, en wierp Charles Brand een eigenaardige blik toe.

— Ik kan mij niet voorstellen, wat deze zonderlinge reeks inbraken moet betekenen.

— Ik erken, dat het langzamerhand onbegrijpelijk begint te worden, riep Brand uit, die eveneens zijn stem had laten dalen.

— Als ik goed geteld heb, is dit de vijfde in veertien dagen tijds, vervolgde Lord Aberdeen, alias de Grote Onbekende, oftewel John Raffles, na nogmaals een blik in het blad te hebben geslagen.

Eensklaps hief hij het hoofd op, met een diepe rimpel tussen de wenkbrauwen.

— Is je niets opgevallen bij het lezen van het bericht over al deze inbraken? vroeg hij aan Brand.

Deze dacht even na en antwoordde:

— Ik zou denken dat zij allen door dezelfde inbrekers gepleegd zijn.

— Daaraan twijfel ik ook geen ogenblik. En verder?

— Eens kijken... ik geloof dat de bestolenen op een na allen van adel zijn.

— Dat is zo, maar ik geloof niet dat dat veel te betekenen heeft. Neen, ik bedoel nog iets anders. Alle vijf de slachtoffers van deze inbraken zijn leden van de Sportvliegersclub.

Brand keek Raffles verschrikt aan.

— Ben je daar zeker van?

— Absoluut zeker. Er is echter nog iets, alle vijf die eigenaars van vliegmaachines zijn leden van de club, waarvan ik ook lid ben.

— Ja, Edward, dat is zeer merkwaardig en geeft ons te denken.

— Ik geloof dat ik de waarheid begin te voelen, zei Raffles, beter gezegd, het is zo helder als glas. Hier zit professor Nicholson achter of ik mag een staart krijgen.

— Maar met welk doel?

— Dat is duidelijk genoeg, dunkt me. Nicholson heeft zijn mannetjes last gegeven net zolang te zoeken naar een sportvlieger tot ze hebben gevonden die ze zoeken. Zij vermoeden, dat Raffles van wie zij wel weten dat hij onder de hoogste stand gezocht moet worden, in zijn huis genoeg materiaal heeft, om hem te verraden, als er maar goed naar gezocht wordt.

— Maar bij al die rijke lieden hebben zij gestolen, Edward.

— Natuurlijk. Wat dacht je dan? Dat ging immers in één moeite door? Stel je voor dat ze in al die huizen waren binnengedrongen, zich overtuigden dat zij met de verkeerde te doen hadden en dan zonder meer weer vertrokken. Zij waren er nu toch en zij hebben dus meegenomen, wat ze te pakken konden krijgen.

— Het moeten in ieder geval zeer handige dieven geweest zijn want in geen enkel geval is de bewoner van het huis tijdig wakker geworden.

— Dat is zo, maar ik hoop dat wij beter zullen oppassen.

— Dat is waar ook, riep Brand verschrikt uit. Dan is het best mogelijk

dat wij binnenkort een nachtelijk bezoek van die heren te wachten hebben.

— Het is niet alleen mogelijk, maar zelfs zeer waarschijnlijk, hernam Raffles rustig. Nicholson is er de man niet naar om zo gauw zijn onderzoek op te geven. Hij zal er mee door gaan, al moest hij er een aantal van zijn beste mannen aan offeren, en tot dusverre zijn zij nog altijd ongemoeid weten te ontsnappen.

— Maar als je verwachtingen uitkomen, Edward, dan kon ons wel eens een zeer gevaarlijk uurtje te wachten staan.

— Wij zijn nu gewaarschuwd, amice, en dat is heelwat waard. In ieder geval zullen wij zorg dragen, dat er in ons huis in de Cromwellstreet niets te vinden is dat ook maar enige argwaan zou kunnen opwekken, want wij moeten er in ieder geval rekening mee houden, dat zij, ondanks alles, gelegenheid vinden om iets op te merken, wat beter voor hun ogen verborgen moet blijven.

— Onze geheime kleerkasten, bijvoorbeeld, zei Brand.

— Daarvoor vrees ik nog niet het minste. Die bevinden zich in onze slaapkamer en daar zijn wij zelf. Wij kunnen echter niet overal tegelijk zijn, en misschien ontdekken zij in de bibliotheek de geheime deur, die uitkomt in de gang, welke rechtstreeks naar de achtertuin leidt, of in de kelder de valdeur die de tunnel afsluit, welke het huis in de Cromwellstreet verbindt met ons huis in de Victoriastreet. Hoe het zij, het zal zaak zijn de eerste tijd goed op te passen.

— Gelukkig zijn alle alarmseinen in orde.

— En mijn twee honden Busto en Brain zullen hen ook wel niet laten binnenkomen zonder alarm te slaan. Wij moeten echter bedenken, dat wij niet met beginnelingen te doen hebben, en dat het voor de mannen van professor Nicholson niet zo moeilijk zal zijn, de elektrische alarmseinen buiten werking te stellen.

Er kwamen nu wat meer bezoekers in het restaurant en de twee vrienden durfden hun gesprek niet langer voort te zetten.

Raffles wenkte de ober om af te rekenen, en even later stegen de beide mannen weer te paard en reden naar huis.

De stal bevond zich dicht bij de garage, en Henderson, de chauffeur van Lord Aberdeen, die tevens een goede paardenkenner was, nam beide dieren in ontvangst.

Raffles en Brand zagen toe, hoe de paarden van het zadel ontdaan werden en naar hun box werden geleid en toen wendde Raffles zich tot James Henderson en zei:

— Luister eens, James. Ik heb rede om te geloven dat ons binnenkort, misschien reeds over enkele dagen, wie weet zelfs al deze nacht een bezoek te wachten staat van handlangers van de Koning van de Misdaad. Je weet immers wie ik bedoel?

— Zou ik het vergeten hebben, mylord, dat die ellendelingen u reeds herhaalde malen naar het leven hebben gestaan? riep Henderson op verontwaardigde toon uit.

— Je hebt gelijk, James, het klinkt niet erg waarschijnlijk, zei Raffles glimlachend. Welnu, het is zoals ik zei: ik vrees dat binnen korte tijd zijn mannen hier zullen trachten binnen te dringen, over het doel waarvan ik niet behoef uit te weiden.

— Neen, mylord, dat is niet nodig; als die schurken het durven wagen in uw huis te komen, dan zullen wij hen ontvangen, op een wijze die hen zal heugen, riep Henderson uit.

— Dat hoop ik, James. Ik moet je de grootste waakzaamheid aanbevelen, want het is niet uitgesloten, dat de kerels zullen proberen het huis van de achterzijde te naderen, door over de muur van het park te klimmen, hetgeen hun gemakkelijk zal vallen, omdat die muur voor een groot gedeelte grenst aan een zijstraat, waarin zich nooit een levende ziel laat zien.

— Ik heb een zeer lichte slaap, mylord, en ik beloof u, dat zij niet zullen passeren, zonder dat ik het bemerk.

— Daarop vertrouw ik dan ook, James hernam Raffles. Maar wij zullen nog enige andere maatregelen nemen, waardoor de nadering van mogelijke nachte-

lijke bezoekers ons tijdig zal worden medegedeeld.

— Hoe denk je dat te doen? vroeg Brand nieuwsgierig.

— O, heel eenvoudig, antwoordde Raffles. Wij zullen dwars door het park op enige meters van de achtergevel een zijden draad spannen, van muur tot muur, en die draad zullen wij in verbinding brengen met een electricch element, dat in verbinding staat met een alarm-sigitaal, zodat als men de draad stuk loopt dat sigitaal overgaat.

— Uitstekend bedacht, riep Brand uit.

— Overdag kunnen wij de draad, die van donkere zijde moet zijn, laten neerhangen, zodat niemand er last van heeft. Zodra de avond valt, zal Henderson hem spannen. Wij zijn dan gewaarschuwd, en kunnen de heren op waardige wijze ontvangen.

— Dus onze revolvers gereed houden?

— Ja, maar als het te vermijden is, zullen we zachtere middelen te baat nemen. Ik geloof dat ik een kleine verrassing voor hen in petto heb, die hen een onaangename herinnering aan hun avontuur zal doen behouden.

HOOFDSTUK III.

DE BEURT VAN LORD WILLIAM ABERDEEN

Er waren weer twee dagen verlopen zonder dat er zich iets biezonders had voorgedaan.

De Londense politie bleef met hartstochtelijke ijver zoeken naar de bedrivers van de brutale inbraken, zonder er in te slagen ook maar het geringste spoor van de dieven te vinden.

Hoofdinspecteur Baxter was wanhopig, en de vinnige artikelen in de dagbladen, waarin de schrijvers de vraag

stelden, met welk doel de politie van de hoofdstad eigenlijk was ingesteld, hadden hem reeds menige slapeloze nacht bezorgd.

Verscheiden jongelieden hadden reeds uit hun eigen beurs een extra beveiligingsdienst van hun woning georganiseerd, en voortdurend lagen er, zonder dat zelfs de betrokken personen het wisten, een aantal van de schranderste detectives in de buurt van de herenhuizen

in hinderlaag.

Er waren echter meer rijke jongelieden dan detectives in Londen, en daar de politie blijkbaar nog geen verband had gezocht tussen de reeks inbraken en het feit, dat de slachtoffers daarvan allen een vliegmaschine bezaten, zo liepen de bedrijvers van deze brutale aanslagen nog steeds op vrije voeten.

Op een avond omstreeks half elf, keerden Raffles en Brand terug van een diner bij Lord Bolebrooke.

Zij ontteden zich in hun slaapkamer van hun rok, schoten een gemakkelijke kamerjas aan en begaven zich naar de rookkamer, teneinde daar nog een sigaret te roken, en volgens hun gewoonte nog wat te praten.

Raffles had zich in een gemakkelijke stoel laten vallen, en strekte zijn lange benen behaaglijk uit, en zei:

— Ik ben vanmiddag nog eens langs het huis van onze vriend de Griek Karmalogos gelopen, en ik zou wel gaarne hebben, dat je mij morgen eens vergezeld, zodat je het huis ook eens kunt opnemen.

— Je blijft dus bij je plan?

— Natuurlijk. De man is buitengewoon rijk en hij is een woekeraar van de ergste soort naar ik heb gehoord.

— Waar woont hij?

— In de Osbornstreet.

— Veel bedienden?

— Een oude huishoudster en een oude bediende. De rest zal ik je morgen wel vertellen. Als je mij naar het huis vergezelt, zal ik je alles veel duidelijker kunnen maken.

— Wij moeten ons dan zeker vermommen?

— Ja, dat is beter, want het zou te gevaarlijk zijn als men zich later herinnerde dat Lord Aberdeen en zijn vriend het huis van de Griek geruime tijd met aandacht hadden bestudeerd.

De twee vrienden bleven nog een uurtje praten, en begaven zich toen naar hun slaapkamer, maar niet nadat zij overal het elektrisch alarmsignaal aan de deuren nauwkeurig hadden gecontroleerd.

De oude Gaston, de kamerbediende van Lord Aberdeen, had zich reeds ter

ruste begeven, en alles in het grote huis was nu stil.

De slaapkamers van de twee vrienden grensden aan elkander en gewoonlijk lieten zij de tussendeur open, teneinde tot op het laatste ogenblik met elkander te kunnen spreken.

Het zal omstreeks half twee in de nacht zijn geweest, toen een zacht rinkelend geluid aan het hoofdeinde van de ledikanten de twee mannen uit hun slaap wekte...

Tegelijkertijd begon een klein rood lampje boven de kamerdeur te branden.

In een oogwenk waren de twee mannen overeind en uit hun bed gesprongen.

— Het rode lichtje, Charles, fluisterde Raffles. Zij hebben de draad stuk gelopen en zijn nu op weg naar de achterdeur. Bel onmiddellijk Scotland Yard op en zeg, dat zij een stuk of zes mannetjes sturen, om de heren te ontvangen.

Raffles was onder het spreken naar een der ramen gegaan en schoof nu voorzichtig een der gordijnen een weinig ter zijde.

Het was een donkere nacht, en het viel moeilijk iets in het park te onderscheiden; maar toch meende het scherpe oog van Raffles enige donkere gedaanten te zien, die op een paar meters afstand van de tuindeur onhoorbaar nader slopen.

— Hoeveel zijn er? vroeg Brand fluisterend.

— Ik geloof dat zij met hun vijven zijn, antwoordde Raffles even zacht.

— Hoe zouden zij trachten binnen te komen?

— Vermoedelijk door de grote tuindeur.

— Maar die heeft een elektrisch contact.

— Als zij hun vak verstaan, dan zullen zij met dat elektrisch signaal korte metten maken.

— Maar hoe weten wij dan, of zij binnenshuis zijn?

— O, dat zullen zij wel op een andere wijze verraden, antwoordde Raffles glimlachend. Ik heb een kleine constructie gemaakt, die ik tot dusverre voor je heb geheim gehouden, omdat ik het als

een verrassing bedoelde. Het heeft mij maar enkele uren arbeid gekost, waarbij ik geholpen werd door Henderson. Als zij eenmaal door de deur zijn, dan zitten zij gevangen als een rat in de val.

Raffles wierp nogmaals een blik door een kier van het gordijn en vervolgde fluisterend:

— Ik geloof, dat zij nu bezig zijn met de tuindeur.

Hij sloop naar de deur van de slaapkamer, schoof de grendel terug en luisterde aandachtig.

Zijn scherp oor ving een zwak geluid op, hetwelk hij door zijn ervaring aanstonds herkende.

Daar beneden werd een vijl gebruikt.

— Heb ik het je niet gezegd? zo wendde Raffles zich tot Brand. Zij weten bliksemgoed hoe zij met zo'n deur moeten omgaan. Nicholson heeft er blijkbaar zijn knapste mannen op afgezonden. Kom, neem je revolver, maar vooral niet schieten voor ik het je zeg.

— Waar is Henderson ergens?

— Die is eveneens gewaarschuwd door het breken van de draad en snijdt hun de terugtocht af, als zij er onverhoopt in mochten slagen de benen te nemen. Ik heb hem gezegd op het eerste sein aanstonds alle elektrische lampen in het park te ontsteken. Wij zullen dan zo duidelijk kunnen zien, alsof het dag is.

Brand had zijn revolver uit zijn slaapkamer gehaald en in de zijzak van zijn pyjama laten glijden.

Geluidloos liepen zij over de loper van de gang naar de trap, die naar het benedenhuis voerde.

Toen zij zich over de leuning bogen, zagen zij een zwak lichtschijnsel, hetwelk op grillige wijze de benedengang verlichtte, en dat blijkbaar afkomstig was van een dievenlantaarn.

Brand, die in zijn slaapkamer direct de politie had opgebeld, bracht zijn mond aan het oor van Raffles en fluisterde hem toe:

— Zouden zij al binnen zijn?

— Neen, dat geloof ik niet, maar stil, ik geloof, dat zij de deur juist openen. Let op, nu begint de grap.

Beneden klonk het geluid van een

deur, die met de uiterste behoedzaamheid werd geopend.

Vervolgens werd een kort stemmengefluister waarneembaar en daarop het geschuiifel van voeten.

Plotseling echter, boven al deze zwakke geluiden uit, klonk een vijfvoudig herhaalde kreet van woede en schrik en tegelijkertijd deed zich een eigenaardig geluid horen, dat veel leek op het neerplassen van water.

— Wat is dat in 's hemelsnaam? vroeg Brand verwonderd. Wat gebeurt daar beneden toch?

— Ga mee, Charles, dan zal ik het je laten zien, riep Raffles uit, terwijl hij hem bij de arm greep en met zich meetrok.

De twee vrienden liepen snel de trap af, en beneden gekomen wachtte hun een schouwspel, hetwelk Brand in een hartelijk gelach deed uitbarsten.

— Het lijkt wel een waterballet, riep hij uit.

De gang, die zich van de thans half openstaande tuindeur over grote lengte uitstreckte, was geplaveid met vierkante, marmeren tegels.

Dicht bij de deur vormden acht van deze tegels een soort luik, even breed als de gang.

Dit luik was draaibaar om een scharnier, en de vijf binnengedrongen bandieten hadden door hun eigen gewicht, zodra zij een paar stappen in de gang hadden gedaan het luik doen neerklappen en waren langs de marmeren helling omlaag gegleden in een ondiepe kelder.

Dit was echter nog niet alles.

Door het neerklappen van 't luik was de sproeikraan opgedraaid van een inrichting, zoals men die wel in de schouwburgen op het toneel en in sommige fabrieken aantreft, om een begin van brand te blussen.

Daaruit stroomde nu een ware plasregen onafgebroken met kracht neer op de vijf inbrekers, die onder luid geschel en gevloek wanhopige maar vruchteloze pogingen aanwendden om langs het schuin staande, door het water bovendien spiegelgladde luik omhoog te klauteren.

Proestend en snuivend, elkander wegduwend en vloekend, trachtten zij telkens opnieuw langs het hellend vlak naar boven te komen, zonder dat hun dit evenwel gelukte.

Met de vuisten in de zijde gesteund keek Raffles glimlachend toe, aan de rand staande van het luik.

— Dat bevalt jullie zeker niet erg, heren? riep hij met spottende stem, terwijl hij tegelijkertijd de hand uitstreekte en de schakelaar van het electrisch licht omdraaide, zodat de gang in een zee van licht baadde. Ik hoop, dat jullie dit een les zal zijn om er voortaan nog eens over na te denken alvorens bij Lord William Aberdeen in te breken.

Op hetzelfde ogenblik werd er aan de voordeur gebeld.

— Dat zal de politie zijn, Charles, zei Raffles. Wees zo goed en laat de heren even binnen.

Brand snelde weg, opende de deur en zag op de stoep een inspecteur van politie met vier agenten staan.

— Gij hebt ons ontboden, mijnheer? vroeg de inspecteur.

— Ja inspecteur. Mag ik u namens Lord Aberdeen verzoeken vijf inbrekers in verzekerde bewaring te nemen, die zo even in een val zijn gelopen. Wees zo goed mij te volgen.

De inspecteur gaf zijn vier mannen een wenk en allen volgden Brand die hen naar het luik bracht.

De inspecteur had natuurlijk reeds

heel wat gezien in zijn leven, maar het schouwspel, hetwelk hij thans voor ogen kreeg, deed hem paf staan.

— Wel, mijnheer de inspecteur, wat zegt gij van mijn uitvinding? vroeg Raffles glimlachend. Gelooft gij niet dat ik reden heb er een weinig trots op te zijn? Een straal koud water heeft meer uitwerking, dan de bedreiging met een revolver. Gij hebt niets anders te doen, dan deze heren in verzekerde bewaring te nemen.

Hij opende de deur van een kast, en haalde er een korte ladder uit, die hij in de kelder plaatste.

— De heren kunnen nu één voor één naar boven komen. Maar ik zou hen aanraden geen grappen te verkopen, want er staan hier zeven mannen, die geen aardigheden verstaan. Laat iedere man die naar boven klimt, aanstonds zijn revolver op de vloer gooien.

Aldus geschiedde en een voor een kwamen de bandieten druipnat terwijl het water uit hun kleren gutste, met sluike haren en mak als pasgeboren lammeren de ladder op, om zich in de handen van de politie over te leveren.

Zij werden achtereenvolgens geboeid en weggeleid.

Een paar minuten later verkondigde het geronk van een motor, dat de vijf inbrekers na hun mislukte nachtelijke onderneming met de politieauto naar het huis van bewaring werden vervoerd.

HOOFDSTUK IV.

EEN AFGELUISTERD GESPREK

De avond, volgend op het vermakelijke avontuur met de sproei-inrichting, omstreeks twaalf uur, nadat zij 'n voorstelling in het Haymarket theater hadden bijgewoond, bevonden de twee vrienden zich in de Osbornstreet.

Deze straat ligt in een tamelijk afgelegen buurt met weinig verkeer.

Op dit oogenblik waren er slechts enkele voorbijgangers, die zich huiswaarts spoedden, wegens het late uur, en ook omdat het weer was omgeslagen en het was begonnen te regenen.

Raffles trok Brand in een portiek en wees hem op een oud, vrij smal huis aan de overzijde.

— Zoals je ziet, staat het huis op een hoek, zei hij op zachte toon. De hoofdingang is in de Osbornstreet, maar ook in de zijstraat is een deur, die echter hoofdzakelijk door de oude huishoudster en de bediende wordt gebruikt. Let goed op de ramen gelijkvloers, want die zullen wij misschien moeten gebruiken.

— Is er een ketting op de huisdeur?

— Ja, helaas, want het is en blijft nog steeds het gemakkelijkste om een huis met een sleutel binnen te dringen.

Eensklaps zweeg hij en fluisterde:

— Wat was dat? Hoorde je geen voetstappen?

— Ik heb niets gehoord.

Raffles wierp een blik om zich heen, maar er was niets te zien dan een agent van politie, die echter nog minstens tien meter van de beide mannen verwijderd was.

— Het zal die agent geweest zijn, meende Brand.

— Dat geloof ik niet, het geluid klonk dichterbij, naar ik meende. Misschien heb ik mij vergist, want er is niemand te zien.

Als Raffles nog slechts enkele seconden gewacht had of nog een blik achter zich had geslagen, zou hij gemerkt hebben, dat hij zich niet vergist had, want nauwelijks hadden de twee mannen zich verwijderd of een kleine gedaante maakte zich los uit de schaduw van een dikke pilaar, naast een huisdeur die zeker geen volwassen man had kunnen verbergen, maar wel een kleine, magere jongen, zoals de knaap, die nu in allerijl benen maakte.

De jongen snelde de straat ten einde en bereikte tenslotte de rechter Theemsoever, waar hij een donkere straat insnelde, totdat hij bleef staan voor een

kroeg, boven de deur waarvan een kleine lantaarn brandde.

Hijgend van het harde lopen trad hij de gelagkamer binnen, die nog vol rokende en luidpratende mannen was.

Hij keurde dezen echter geen blik waardig, maar liep regelrecht naar de tapkast en boog zich voorover om op zachte toon met de waard te kunnen spreken, een kerel als een reus met een gemene tronie.

— Is er nog iemand beneden? vroeg de jongen fluisterend.

De waard knikte.

— Wie moet je hebben? vroeg hij.

— Ik moet onmiddellijk Old Bunny spreken als hij er tenminste is.

— Je durft heel wat vragen, mannetje, zei de waard grijnslachend. Denk je soms dat hij je te woord zal staan?

De besliste toon van de jongen scheen indruk op de waard te maken, want hij duwde even op een knop onder het bereik van zijn hand, bukte zich en scheen enkele woorden in een spreekbuis te zeggen.

Daarna bukte hij zich opnieuw over de tapkast en zei:

— Old Bunny vraagt wat je te vertellen hebt.

— Zeg maar dat het over Raffles gaat.

De waard schrok zichtbaar en herhaalde:

— Over Raffles? Wat is er met hem?

— Ik heb hem zoëven afgeluisterd; hij beraamt een kraak.

— Alle duivels, jongen, als dat waar is, kom je in een goed blaadje te staan, dat kan ik je verzekeren.

Meteen dook de man weer achter de toonbank weg, om een ogenblik later weer te verschijnen.

— Maak als de bliksem, dat je naar beneden komt, jongen. Je zult met open armen ontvangen worden.

Tegelijkertijd haalde hij een hefboom over, waardoor een kleine deur achter de tapkast geopend werd.

Snel als een haas, verdween het dievenjong door de opening.

Hij liep snel door een door een klein lampje verlichte gang, toen een trap af, klopte op een eigenaardige wijze op een deur aan het einde der gang.

Daarachter werd enig gestommel hoorbaar en toen vroeg een schorre stem:

— Wie is daar?

— Ik ben het, Bill.

— Wachtwoord.

— De Meester staat klaar. Ik moet onmiddellijk Old Bunny spreken.

Tegelijkertijd ging de deur op een kier open en een liederlijk gelaat vertoonde zich, onder een verwarde bos zwart haar.

Flug als een aal gleed de jongen een tamelijk ruim vertrek binnen, waar op dat ogenblik vier mannen rondom een wit houten tafel zaten te roken en te drinken.

Een van hen was Old Bunny.

Het bendehoofd wenkte de knaap naar zich toe, keek hem strak aan en zei:

— Vertel wat je te vertellen hebt, maar maak het kort.

Zonder een ogenblik te haperen deelde de knaap mede, hetgeen een toeval hem had doen ontdekken.

De vier bandieten luisterden met de grootste aandacht, en toen de jongen zijn verhaal geëindigd had, klopte Old Bunny hem goedkeurend op de schouder en zei:

— Dat heb je knap gedaan, jongen. Het is goed dat je zo mager bent, dat je je achter die lantaarnpaal hebt kunnen verbergen. Een man zou zeker ontdekt zijn. Wij zullen dadelijk de Meester op de hoogte stellen.

Hij stond op, raadpleegde zijn horloge, en zei tot de anderen:

— Het is al laat, maar de Meester zal het ons niet kwalijk nemen als we hem komen storen.

— Niet kwalijk nemen? Wel hij zou het ons nooit vergeven als we hem niet aanstonds op de hoogte brachten, riep een der andere bandieten uit. Laten wij maar voortmaken.

Even later waren de vier bendehoofden onderweg naar het huis van professor Nicholson.

Het was half twee toen zij daar aankwamen, maar toch werden zij onmiddellijk door de zogenaamde hulshoudster, een afzichtelijke vrouw, die Nicholson van zijn voorganger Shydrift geërfd had bij de Meester toegelaten.

Nicholson behoorde tot die mensen, die volstaan kon met vier of vijf uren slaap per nacht en hij was op dit ogenblik in zijn laboratorium bezig met het onderzoek van een plantaardig vergift, hetwelk hem niet lang geleden uit Amerika was toegezonden.

Hij begreep, dat het een ernstige reden moest zijn, die de vier bendehoofden tot hem voerde en hij verliet dadelijk zijn laboratorium, om hen in zijn werkkamer te ontvangen.

Nicholson nam in de stoel achter zijn schrijftafel plaats, wierp Old Bunny een scherpe blik toe, alsof hij diens gedachten op zijn gelaat wilde lezen en vroeg kortaf:

— Wat komt gij mij voor nieuws brengen?

— Ja Meester, en wel heel goed nieuws. Wij zijn op het spoor van John Raffles.

Nicholson liet een onderdrukte kreet

van vreugde horen en zijn ogen begonnen te schitteren.

— Ben je zeker van wat je daar zegt? vroeg hij, terwijl hij zich over de tafel heenboog.

— Absoluut zeker.

En nu deed Old Bunny zonder een enkele biezonderheid over te slaan, mededeling van hetgeen de jongen hem had verteld.

Onbeweeglijk als een beeld had Nicholson toegeluisterd.

Toen Old Bunny zijn verhaal geëindigd had, bleef de Koning van de Misdaad nog enige tijd stil zitten.

Eindelijk zei hij, als in antwoord op een vraag, die hij zichzelf gesteld had:

— Ja, zo moet het gaan. Zo kan hij ons onmogelijk ontsnappen. Wij zullen hem een val zetten, waaraan hij niet zal kunnen ontkomen. Wij zullen nu eens zien, Raffles, wie de sterkste van ons tweeën is. Je hebt je onwillens in mijn bereik gewaagd en het zal je opbreken.

HOOFDSTUK V.

NICHOLSON TREFT VOORBEREIDINGEN

Het was omstreeks drie uur in de namiddag van de volgende dag.

Karmalogos, de Griekse geldschieder, zat in zijn sjofel kantoortje, in het oude huis in de Osbornestreet.

Hij was een oud, gebogen mannetje, met een veel te groot hoofd voor het kleine lichaam dat gestoken was in een donker, glimmend jasje, vol vetvlekken, dat waarschijnlijk vroeger had toebehoord aan een persoon, die op meer corpulentie kon bogen dan de Griekse woekeraar.

Zijn hoofd was geheel kaal, op een paar vlokjes grijs haar boven de oren na, die hem ver van het hoofd stonden.

Hij had een grote haviksneus, waarop thans een geweldige hoornen bril rustte, want Karmalogos was bezig met zijn boeken na te zien.

Hij zat gebogen over een dik register en volgde met de pen een lange cijferkolom, terwijl zijn lippen zacht voor zich heen getallen prevelden.

Aan de wanden van het kleine vertrek hingen dikke liassen, een scheurkalender, enige reclameprenten en een kleine spiegel, vlak tegenover de armoedige schrijftafel, waarin de Griek de enige toegangsdeur in het oog kon houden, zonder zich te moeten omkeren.

In een der hoeken van de kamer stond een stevige, grote brandkast.

Al het overige was oud, wrak, verveeloes en stoffig, gebroken en zo goed als het ging weer opgelapt.

Plotseling deed een zacht kloppen op de deur Karmalogos midden in een optelsom ophouden.

Hij liet een brommend geluid horen, wierp een schichtige blik in de spiegel, schreef vlug een getal op, om het niet te vergeten en riep toen met een hoog, kinderachtig stemmetje, dat geheel niet scheen te passen bij zijn dik hoofd:

— Waarom komt ge mij storen?

— Daar zijn heren om u te spreken, mijnheer.

— Maar voor de duivel, ik zit te werken. Wat willen die heren?

— Zij zeggen dat zij u noodzakelijk moeten spreken.

— Dat heb je al gezegd. Gaat het over geldzaken?

— Dat geloof ik niet, mijnheer. De heren zijn van de politie.

Deze mededeling had een onverwachte uitwerking op de woekeraar.

Hij liet zich van zijn stoel glijden, en stond daar nu bleek en bevend, klappertandend en met starende ogen midden in het vertrek.

Hij was zo bang als een wezel en had wel boven op zijn brandkast willen slapen, als er ruimte genoeg was geweest.

Alleen al het noemen van het woord politie deed hem huiveren, want niet alleen was zijn geweten niet geheel vrij wat betreft zijn geldelijke transacties, maar ook bracht hij die naam in verband met dieven, inbrekers en moordenaars.

Hij snakte naar lucht en kon geen woord uitbrengen.

Aan de andere kant van de deur klonk de stem van de huishoudster enigszins ongeduldig:

— Moet ik die heren hier laten binnenkomen, mijnheer?

— Neen... ja... neen... of doe het toch maar. Ja, laat die heren binnenkomen.

Hij liet zich op een stoel zakken, en staarde voor zich uit, zonder iets te zien, zozeer had de komst van de politiebeambten hem aangegrepen.

Zo zat hij er nog, toen er wederom voetstappen naderden thans méér in aantal, en er krachtig op de deur werd geklopt.

— Binnen, riep de woekeraar met zachte stem.

De kruk van de deur werd omgedraaid en toen klonk een bevelende mannenstem in de gang:

— Hoe wilt gij dat wij binnenkomen, Mr Karmalogos als de deur op slot is?

— Dat is waar. Neem mij niet kwalijk, dat vergat ik, riep de Griek uit.

Hij stond op en schoof twee zware knippen terug, die de deur gesloten hielden.

Het volgende oogenblik werd deze geopend en traden er een inspecteur van politie en twee rechercheurs binnen.

De inspecteur wierp een blik om zich heen, vestigde die toen op de woekeraar en zei:

— Ik ben inspecteur van politie, zoals ge trouwens aan mijn uniform kunt zien. Hier hebt ge mijn penning. Mijn naam is: Bickford. Deze twee heren zijn rechercheurs.

De twee andere politiebeambten sloegen een lapel van hun jas terug en lieten daaronder de penning zien, welke iedere Londense rechercheur of detective moet dragen.

Karmalogos had een paar malen wezenloos met het hoofd geknikt en stotterde nu:

— Het is me zeer aangenaam heren, dat wil zeggen, eigenlijk is het me helemaal niet aangenaam, want ik begrijp niet, waaraan ik de eer van uw bezoek te danken heb. Voor zover ik weet heb ik mij niets te verwijten. Ik ben een eer-

lijk, fatsoenlijk man, die tegen een geringe rente geld leent aan hulpbehoeftigen en...

De inspecteur hief met een afwerend gebaar zijn hand op terwijl er een zonderlinge glimlach over zijn gelaat vloog.

— Dat alles weten wij, waarde heer. Wij komen ook niet om u lastig te vallen, maar om u te waarschuwen.

— Mij te waarschuwen? vroeg Karmalogos, terwijl hij verbleekte en steun moest zoeken bij zijn schrijftafel. Waar tegen wilt gij mij dan waarschuwen?

— Dat zullen wij u vertellen, hernam de inspecteur van politie. Er dreigt u een ernstig gevaar, Mr Karmalogos.

— Maar in welk opzicht dan toch?

— Dat zult gij vernemen. Gij hebt zeker wel eens gehoord van John Raffles?

Het scheelde weinig of de Griek was bij het horen van deze eenvoudige vraag van zijn stokje gevallen.

Zijn tanden klapperden en zijn handen beefden.

Hij streek enige malen met de tong over zijn droge lippen en herhaalde toen op schorre toon:

— John Raffles? De gentleman-inbreker? Ja zeker heb ik van hem gehoord. Wat is er met hem?

— Hij is voornemens u hedennacht een bezoek te brengen, Mr Karmalogos, anders niet.

De Griek begon te klagen en te jammeren en het scheelde weinig of hij begon te huilen.

De krachtige hand van de inspecteur klemde zich om de hand van de Griek, zeggend:

— Ik geloof niet, dat gij door jammeren en klagen veel verder zult komen, mijnheer, zei de inspecteur. Gelooft gij ook niet dat het verstandiger zou zijn, als ge maatregelen zoudt nemen om die gevaarlijke dief onschadelijk te maken?

— Maar hoe wilt ge dat ik dat doe? kermde de Griek. Ik zou geen vlieg kunnen dood slaan. Gij denkt toch niet dat ik de moed heb, mij tegen die verschrikkelijke Raffles teweer te stellen?

— Daaraan denken wij geen oogenblik, Mr Karmalogos, antwoordde de inspecteur van politie, die ondanks zichzelf

moest glimlachen. Wat ge echter niet alleen kunt doen, dat kunt ge toch zeker wel als u hulp geboden wordt.

De geldschietier wierp de inspecteur een vreesachtige blik toe en mompelde:

— Ik begrijp u niet, inspecteur. Wat bedoelt gij?

— Niets anders, dan dat wij u verzoecken hedennacht in uw huis enige goed gewapende rechercheurs en agenten in hinderlaag te leggen.

— Hoe weet ge eigenlijk, dat Raffles voornemens is, mij mijn arme geldje af te nemen. Heeft hij het u verteld? riep Karmalogos wanhopig uit.

— John Raffles is geen gek, mijnheer. Gij moest begrijpen dat wij het bij toeval vernomen hebben. Als gij het dan weten wilt, en ongetwijfeld hebt ge daar recht op: Gisternacht heeft John Raffles hier vlak tegenover uw huis met een medeplichtige het plan voor de inbraak beraamd, en slechts door een toeval heeft een der onzen dat plan kunnen af luisteren.

— Vreselijk, hijgde de Griek. Niet te geloven. En dat in onze verlichte tijd.

Hij liep het vertrek enige malen op en neer, woest de armen heen en weer zwaaiend.

Plotseling bleef hij voor de inspecteur staan.

Er scheen hem iets in te vallen.

— Geef mij het adres van die Raffles, inspecteur. Geef het mij, dan zal ik hem een beleefd briefje schrijven, waarin ik hem mededeel, dat hij zich de moeite wel kan besparen, om bij mij in te breken, daar hij toch niets zal vinden. Ik ben een arm man, die heel eenvoudig met zijn huishoudster en zijn bediende leeft.

De inspecteur van politie haalde de schouders op.

— Ik herhaal, Mr Karmalogos, dat Raffles geen gek is. Hij weet heel goed wie hij tot zijn slachtoffers moet kiezen. Hij weet dat gij alleen niet arm, maar daarentegen een hoop duiten hebt.

Met een kermende zucht liet de Griek zich op zijn stoel vallen.

— Als hij dat gelooft, dan ben ik verloren, riep hij uit.

— Dat behoeft volstrekt niet, als ge naar mijn raad wilt luisteren, hernam de inspecteur. Ik zelf, deze twee mannen en nog drie of vier anderen zullen hedenavond vroeg, zodra het donker begint te worden, ons in uw huis verschuilen. Als gij wilt kunt gij er zelf bij zijn, maar eerlijk gezegd heb ik het liever niet, want gij lijkt mij nogal zenuwachtig toe, en gij zoudt door uw nervositeit alles kunnen bederven.

— O, ik verlang er volstrekt niet naar, om er bij te zijn, riep de geldschietier haastig uit. Ik laat alles aan u over.

— Daaraan zult ge verstandig doen, hernam de inspecteur. Gij kunt rustig in uw slaapkamer blijven, totdat wij u komen mededelen, dat alles is afgelopen. De deur van dat vertrek zal zeker ook wel van flinke knippen voorzien zijn?

— Er zijn drie grendels op de deur, en een nachtveiligheidsslot.

— Dat is prachtig. Gij hebt dan niets anders te doen dan u in te sluiten en rustig af te wachten, tot wij u komen zeggen, dat de lucht gezuiverd is, en de vogels geknipt zijn.

— Ik wou maar dat alles voorbij was, zuchtte Karmalogos.

— Het zal eerder voorbij zijn dan gij denkt, zei de inspecteur bedaard. Het blijft dus afgesproken, dat wij omstreeks acht uur één voor één binnenkomen, teneinde zo weinig mogelijk argwaan te wekken, want Raffles is een slim heerschap.

— Ik zal doen, wat gij zegt, riep de Griek uit.

— Ik behoef u zeker niet te zeggen, dat ge met geen sterveling over de zaak moogt spreken, want de oren van Raffles zijn scherp en horen veel.

— Mijn mond zal verzegeld zijn, dat kunt gij gerust aannemen, riep de geldschietier uit.

— Daar rekenen wij dan ook op. Tot vanavond dus, Mr Karmalogos.

— Tot vanavond, heren, riep de Griek, met een poging om zich opgewekt en moedig voor te doen, maar die zo jammerlijk mislukte, dat de drie politieambten moeite hadden hun ernst te bewaren.

HOOFDSTUK VI.

EEN ONVERWACHTE ONTWIKKELING

Het was omstreeks twaalf uur in de nacht, toen de kleine poort in de tuinmuur die zich uitstrekte langs het park van het huis van Lord Aberdeen voorzichtig open werd gedaan, en doortocht verleende aan twee in avondtoilet geklede heren, die met snelle schreden de stille zijstraat afliepen.

Zij droegen een lange, zwarte regenmantel, een soort cape.

Die twee heren waren John Raffles en Charles Brand op weg naar het huis in de Osbornestreet dat voor die nacht het doel van hun tocht zou zijn.

Toen zij ver genoeg van hun huis verwijderd waren, riepen zij een taxi aan, die hen in een kwartier in de nabijheid van het huis van de Griek zou brengen.

Zij legden de rest van de weg te voet af, en bereikten omstreeks één uur het huis van de geldschieder.

De stille Osbornestreet was zo goed als verlaten en slechts nu en dan weerklonk de langzame stap van een patrouillerende politieagent.

De twee vrienden hadden die namiddag hun plan nauwkeurig uitgewerkt, en muurvast in het hoofd.

Zij liepen de zijstraat in, bemoeiden zich voorlopig niet met het oude huis van de woekeraar, maar bleven een ogenblik staan voor het aangrenzende huis, waarin een groentezaak gevestigd was.

— De goede man die hier woont, denkt vast geen ogenblik aan het gevaar dat

hem van de zijde van de inbrekers kan dreigen, fluisterde Raffles op zachte toon, terwijl hij zijn bos lopers te voorschijn haalde. Hij heeft slechts een kleine winkelzaak, en zou zich niet kunnen voorstellen wie zich de moeite zou geven hem met een nachtelijk bezoek te vereren. Nu, wij zullen de man dan ook met vrede laten en zijn huis alleen gebruiken als doortochtsgebied.

Nog terwijl hij sprak, had Raffles de winkeldeur zonder enige moeite en onhoorbaar geopend, en het volgende ogenblik stonden de twee mannen binnen.

Er heerste hier een tastbare duisternis, maar Raffles scheen in het donker te kunnen zien.

Hij nam Brand bij de arm en voerde hem voorzichtig met zich mee, dwars door manden met aardappelen, stapels groenten en appels en peren, die de kleine winkel met hun eigenaardige geur vervulden.

Zo bereikten zij een tweede deur, die niet eens op slot scheen te zijn. Deze bleek toegang te geven tot een smalle gang, waar het al even donker was.

Raffles bukte zich naar Brand toe, en fluisterde hem in het oor.

— Voorzichtig lopen, want de oude planken kraken.

Raffles kon dit goed weten, want een paar dagen geleden, had hij, als kolendrager vermomd, het huis zeer grondig geïnspecteerd.

De twee vrienden bereikten zonder enig gerucht te maken het einde van de gang, waar zich een glazen deur moest bevinden, die uitkwam op een kleine binnenplaats, waar de groentehandelaar zijn voorraad in een schuurtje bleek te bewaren.

Ook deze deur werd zonder enige moeite geopend en even later stonden de twee mannen weer in de buitenlucht.

— Waar zijn wij nu? vroeg Brand.

— Die muur daarginds aan onze rechterhand sluit het kleine tuintje achter het huis van onze Griekse vriend af. Je ziet dat het zeer gemakkelijk ging. Nu nog één ding voor wij over de muur klimmen, fluisterde Raffles. Wij houden ons aan de oude afspraak, indien er ernstig gevaar dreigt en wij worden overrompeld, bemoeien wij ons niet met elkander maar ieder zorgt voor zichzelf.

— Wie of wat zou ons kunnen overrompelen?

— O, zeg dat niet. De Griek kon wel eens niet naar bed zijn, of hij kon tijd vinden om de politie te waarschuwen, of het is niet zo donker, als wij ons verbeelden, en ziet men ons over de muur klimmen; in één woord, men moet altijd met alles rekening houden. En nu aan het werk. Daar ginds is een plek, waar de muur het laagst is, en waar een vat zuurkool staat, dat ons wel zal houden.

Even later bleek dat dit vat goede diensten bewees, toen de twee mannen er op klommen en vandaar vlug over de muur klauterden.

Zij stonden nu in een klein, slecht onderhouden tuintje, hetwelk bij het huis van de Griek hoorde.

Daar binnen scheen alles in diepe rust verzonken te zijn.

De achtergevel was geheel in duisternis gedompeld en geen enkel lichtstraaltje drong naar buiten door.

— Ik geloof wel dat alles veilig is, fluisterde Raffles.

— Zijn er geen alarmsignalen?

— Misschien wel, maar als die er zijn, zullen we ze gauw genoeg hebben opgeruimd.

De twee vrienden slopen nu over het gras naast een der smalle grintpaden

naar de achterdeur van het huis.

Brand opende een kleine tas, welke hij onder zijn mantel had gedragen en overhandigde Raffles enige instrumenten.

Deze ontstak een kleine zaklantaarn, en bij 't schijnsel daarvan begon hij met het buitenwerking stellen der alarminrichtingen, die er inderdaad bleken te zijn.

Hij stak een schaar met dunne kromme bladen en lange stelen onder de deurreet door en aldra had hij de draad gevonden en doorgeknipt.

Nu kon hij althans zonder gevaar de deur openen, en slaagde hier spoedig in, door gebruik te maken van een paar gereedschappen zijner eigen vinding, welke Brand aanstonds weer inpakte, zodra zij gebruikt waren.

De deur ging langzaam open, en de twee vrienden traden behoedzaam een donkere gang binnen, aan het einde waarvan schemerachtig het begin te zien was van een eikenhouten trap.

— Waar moeten wij zijn vroeg Brand fluisterend.

— Op de eerste verdieping. De brandkast staat in zijn privé kantoor. Voor wij aan het werk gaan zullen wij ons echter moeten overtuigen, dat onze heer slaapt, want zijn slaapkamer is vlak naast zijn kantoor.

— Moeten wij onze terugtocht niet dekken?

— Natuurlijk. Wij zullen eerst de voordeur eens gaan voorzien.

De twee mannen liepen onhoorbaar door de gang en bereikten zo de vestibule.

Zoals zij wel verwacht hadden was de buitendeur voorzien van enige stevige grendels.

Zij haalden ze een voor een voorzichtig terug en deden ook de ketting van de haak zodat zij in geval van nood niets anders hadden te doen dan de deur te openen en de benen te nemen.

Achter hen bevond zich de ouderwetse eikenhouten trap, die uitkwam op een galerij met gebeeldhouwde leuning.

Raffles wenkte in de richting van de trap, en fluisterde:

— Die moeten wij op. Het is aan de

linkerhand op de gaanderij, de tweede deur.

Zij gingen de trap op en bereikten de gaanderij, die over de gehele breedte van de hal liep en zich aan weerszijden verder uitstreckte.

Enige ogenblikken later stonden zij voor de deur van de werkkamer van de Griek.

Brand wilde zijn tas neerzetten om Raffles de nodige instrumenten te kunnen aangeven, toen hij een hand op zijn arm voelde.

— Wat is er? vroeg hij.

Raffles antwoordde niet dadelijk. Zijn scherp oor had enig gerucht opgevangen dat hem verdacht voorkwam.

Hij stond stil, alsof hij uit marmer was gehouwen en al zijn zenuwen scheenen zich in zijn oren en ogen samen te trekken.

Zo stond hij daar geruime tijd voorover gebogen als een roofdier, dat op het punt staat de sprong te wagen.

Blijkbaar had Raffles zich vergist, want alles bleef stil in het oude huis.

Hij wendde langzaam zijn gelaat naar Brand en fluisterde nauw hoorbaar:

— Ik meende zoëven... berg je lijf, Charles, riep hij eensklaps. Verraad. Wij zijn omsingeld.

Het volgende geschiedde in minder tijd dan er nodig is om het te beschrijven...

Er klonk een schot, ruw gevloek, het geluid van een worsteling werd hoorbaar... ergens boven in huis klonk het gemmer van een dodelijk ontstelde vrouw, en daar bovenuit het zenuwachtig gegil van de geldschieder...

Lichamen bondsen dof tegen de wanden van de gang, de vechtenden hijgden van inspanning in een woedende strijd...

Nu en dan een ruwe vloek... een kreet, een kreunend gerochel...

Daarna werd het langzamerhand stil.

Hier en daar werd een lichtschijnsel zichtbaar en aldra was de gang helder verlicht door een zestal zaklantaarns.

Dicht bij de trap, waarheen hij zich met inspanning van alle krachten had weten te slepen, in de hoop, aan zijn aanvallers te kunnen ontkomen, lag Raffles op zijn rug, stevig gebonden.

Zijn gelaat bloedde en een diepe schram liep dwars over zijn wang.

Dicht om hem heen, als uit vrees, dat hij toch nog zou kunnen ontsnappen, stonden een stuk of zes politiebeamten, aangevoerd door de inspecteur die die namiddag ten huize van de Griek was verschenen.

Hij keek enige tijd zwijgend met een spotlach om zijn mond op de gevangene neer, en mompelde iets voor zich heen, dat niemand verstond.

Toen klonk er boven uit het huis een bevende stem, die vroeg:

— Is alles afgelopen? Kan ik veilig beneden komen?

— Als gij dat nodig acht, Mr Karma-logos, kunt gij het doen, riep de inspecteur terug.

Er werden voetstappen hoorbaar en toen verscheen de geldschieder in het schijnsel van de lampen.

Hij was even wit als de slaapmuts, die zijn hoofd bedekte, en waarschijnlijk zouden de politiemannen onder andere omstandigheden gelachen hebben om zijn uiterlijk, zoals hij daar bevend en trillend stond, gehuld in een kamerjas, die betere dagen gekend had, terwijl zijn kleine gestalte grillige schaduwen wierp op de muur achter hem.

Hij kwam voorzichtig naderbij, tot hij vlak voor het weerloze lichaam van Raffles stond.

Hij wierp een blik op de gebonden man en mompelde toen:

— Hij ziet er helemaal niet zo gevaarlijk uit.

Er volgde een kortstondig zwijgen op deze woorden.

Raffles hield zijn ogen niet van de geldschieder afgewend, die onwillekeurig enige stappen achteruit deed, onder de invloed van die blik.

— Hij kan zich immers niet bewegen? vroeg hij aarzelend.

— Dat heb ik u toch gezegd, zei de inspecteur ongeduldig. Gij kunt hem een schop geven als gij wilt. Neem er de proef maar van.

De Griek was laf genoeg om, nu Raffles niets terug kon doen, de weerloze man in de zijde te schoppen.

Met een deinsde hij achteruit, alsof

hij een zweeps slag had gekregen, want de blik, die Raffles hem toewierp, zonder een woord te spreken, was werkelijk angstaanjagend.

— Breng hem maar gauw weg, zei Karmalagos op bevende toon. Breng hem mijn huis uit. Ik wil niets meer met hem te maken hebben. En ik hoop dat gij hem in de gevangenis zult opsluiten.

— Maak u daar maar geen zorgen over, zei de inspecteur op eigenaardige toon.

Daarop vervolgde hij:

— Brengt hem weg, mannen.

— Wacht even, riep de Griek uit, toen de politiemannen Raffles op ruwe wijze overeind trokken.

— Wat nu weer? Houd ons niet langer op wat ik u verzoeken mag.

— Gij hebt toch gezegd, dat er twee zouden komen.

— Heb ik dat gezegd? Dan moet ik mij vergist hebben, want alleen John Raffles hebben wij kunnen vatten. Vooruit.

De politiemannen vatten de gebonden

gevangene aan, die tot op dit ogenblik nog geen woord gesproken had, en voerden hem de trap af.

Halverwege keerde Raffles zich om en riep de Griek met zijn doordringende stem toe:

— Er zal een dag komen, waarop het u zal berouwen dat gij een weerloze man geschopt hebt, gemene Krates.

Een ogenblik later was hij weggevoerd en naar de auto gebracht, die voor de deur geparkeerd stond.

De wagen was nauwelijks uit het gezicht, of het oude huis van de geldschietter was vervuld van gejammer en gehuil, terwijl de Griek als een razende rondliep en zich de weinige haren uit het hoofd trok, die hij nog had.

De oorzaak hiervan was, dat toen de Griek in zijn werkkamer kwam, het maar al te duidelijk bleek, dat men hem op raadselachtige wijze geplunderd had; de brandkast was naar alle regelen der kunst geforceerd en tot op de laatste penny van de inhoud ontdaan.

HOOFDSTUK VII.

VAN AANGEZICHT TOT AANGEZICHT

Nadat men Raffles in de auto had geduwd, reed de wagen in snelle vaart voort.

De hersens in het hoofd van de gevangene werkten op volle toeren.

Hij vroeg zich af op welke wijze de

Griek gewaarschuwd kon zijn en zijn komst had voorzien.

Hij ging alle mogelijkheden na, waarop zijn geheim kon zijn uitgelekt, en plotseling als met een schok, kwam hem het geluid van de voetstappen voor de

geest, welke hij een paar nachten tevoren in de Osbornstreet had gehoord, toen hij met Brand zijn plan besprak.

Er moest een spion in de buurt zijn geweest, die zich gehaast had zijn lastgevers op de hoogte te brengen van zijn voornemen.

Op een andere wijze was het niet verklaarbaar.

Hoe het ook zij, hij was weer eens gevangen, na geruime tijd de politie om de tuin te hebben geleid, en het zou nu zaak zijn, zich weer aan haar handen te onttrekken.

Het was een geluk, dat Brand zich tijds uit de voeten had kunnen maken.

Hij twijfelde er geen ogenblik aan of deze zou hemel en aarde bewegen om hem te bevrijden. Op dit punt gerust gesteld, hielden aldra andere dingen zijn gedachten bezig.

Hij had verwacht naar Scotland Yard te worden vervoerd om daar door de Hoofd-Inspecteur van Politie te worden verhoord zoals altijd in dergelijke gevallen.

De auto volgde echter een geheel andere richting, en zijn verwondering nam toe, toen hij bemerkte, dat zij zich hoe langer hoe verder van het centrum der stad verwijderden en blijkbaar de noordelijke wijken opzochten.

Toen de rit omstreeks een uur geduurd had, kon hij zich niet langer bedwingen en vroeg aan de inspecteur die tegenover hem zat:

— Zoudt gij mij willen zeggen, waarheen gij mij voert, inspecteur?

— Ik heb geen bevoegdheid om u dat mee te delen, antwoordde de politieambte koel.

— Wij hebben de noordelijke wijken van de stad bereikt, en als wij in dit tempo voortrijden, zullen wij binnen tien minuten Londen achter ons hebben gelaten.

— Dan kan ik u slechts aanraden, nog tien minuten geduld te hebben, hernam de inspecteur ironisch.

Raffles zweeg.

Hij nam de inspecteur van politie nauwkeurig op en liet toen zijn blikken over diens uniform glijden, en toen zag

hij plotseling iets, dat hem met grote verbazing en ongerustheid vervulde.

De pet, welke de politiebeambte droeg, was ongetwijfeld die van een inspecteur, maar de uniformjas droeg slechts twee gele strepen op de mouw, dat wil zeggen, dat zij behoorde tot de uitrusting van een hoofdagent derde klasse.

Nauwelijks had Raffles dit opgemerkt of hij doorzag de gehele waarheid.

Dit waren geen politiebeambten, maar verklede tegenstanders.

De spion die het nachtelijk gesprek had afgeluisterd, was geen spion van de politie, maar van geheel iemand anders. Hij doorzag de gehele opzet.

De Griek was niet in het komplot, men had hem bedrogen, en hem maar iets op de mouw gespeld.

Misschien viel er van dit alles iets op zijn gelaat te bespeuren, want de gewaande inspecteur zei op dreigende toon:

— Ik zou u aanraden geen pogingen te doen om te ontsnappen, want ik heb strenge orders gekregen, om bij de eerste verdachte beweging tot de uiterste maatregelen over te gaan.

Die raadgeving was vrij overbodig, want Raffles was niet alleen aan de handen, maar ook aan de voeten gebonden.

Vroeger was hij er al eens in geslaagd zich in een dergelijk geval van zijn handboeien te ontdoen en uit een politie-auto te ontkomen, nu zou dit onmogelijk blijken.

Hij begreep dat hij zich in zijn lot zou moeten schikken en afwachten wat dit over hem zou brengen, om misschien later een gunstiger gelegenheid te kunnen benutten.

Intussen had de auto de laatste huizen van Londen achter zich gelaten en reed nu langs een eenzame weg voort, totdat de chauffeur plotseling 'n smalle grintweg insloeg, en ten slotte stopte voor een huis, dat er uitzag als een kleine boerderij.

Het was hier volkomen stil, uitgezonderd het zachte geklater van een kleine beek, die met vrij veel verval dicht langs het huis vloeide, en een klein scheprad in beweging bleek te kunnen brengen, dat op het ogenblik echter in rust was.

Het huis was volkomen donker, maar

toch scheen men de komst van de auto te hebben verwacht, want direct nadat de chauffeur een blijkbaar afgesproken signaal met de hoorn had gegeven, werd de deur geopend en drong er een zwak lichtschijnsel naar buiten.

— Ben jij het Chaplin, vroeg een zachte stem.

— Ja, en ik heb hem bij me.

— Dat zal de Meester genoegen doen, klonk het uit de duisternis. Breng hem maar gauw binnen.

Raffles werd uit de auto gesleurd, en het huis binnengeduwde, ofschoon hij zijn voeten bijna niet bewegen kon.

Hij stond nu in een smalle gang, met aan weerszijden enige deuren.

In het midden van de witgekalkte gang voerde een eikenhouten trap naar de eerste en enige verdieping van het huis.

De bandieten duwden Raffles echter voorbij deze trap, en brachten hem naar een grote kamer gelijkvloers, die tamelijk helder verlicht was.

De enige meubelen in deze kamer waren een lange tafel, met een zwart laken overdekt, en acht stoelen die er omheen stonden.

Een negende stoel, die op een kleine verhoging stond, was tegenover een der korte zijden van de tafel geplaatst.

Er bevonden zich thans zes personen in het vertrek, en Raffles begreep dat iedere poging om onder deze omstandigheden te willen ontvluchten, moest mislukken.

Hij zou dus een betere gelegenheid moeten afwachten...

De mannen spraken op zachte toon met elkaar, tot het gesprek plotseling werd afgebroken, want de deur ging open, en de Koning van de Misdaad op de drempel verscheen.

Hij was gemaskerd, want slechts twee der hier aanwezigen waren bendehoofden die dus het recht hadden hem met onbedekt gelaat te zien, maar toch herkende Raffles hem aanstonds aan zijn gestalte.

Hij bleef een ogenblik onbeweeglijk met gekruiste armen op de drempel staan en alleen door de gaten van het masker waren zijn groengrijze ogen

zichtbaar.

Dus wederom stonden de twee mannen tegenover elkander, die elkaars ondergang hadden gezworen, John Raffles en professor Nicholson, de gentleman-inbreker die zijn beroep uitoefende bij wijze van sport en om nooddriftigen te helpen, en de chef van het Genootschap van de Gouden Sleutel, die moordde en roofde om de laagste beweegredenen, en die reeds enige malen met eigen hand een lastige vijand om het leven had gebracht.

Op Raffles' gelaat vertrok geen spier, en hij keek zijn doodsvijand met een verachtelijke blik en recht opgericht aan.

In het vertrek heerste een doodse stilte. Het leek wel of de bandieten hun adem inhielden, uit vrees voor de machtige Meester.

Eindelijk trad professor Nicholson langzaam binnen, na de deur achter zich te hebben gesloten, en begaf zich naar zijn plaats achter de tafel, zonder evenwel zijn blik een ogenblik van Raffles af te wenden.

Hij ging zitten, bracht de hand onder het ruime kleed dat hij droeg en haalde daaruit een dolk te voorschijn van een eigenaardig model.

Hij plantte het wapen met een forse stoot in het hout van de tafel, waarin de ponjaard bleef steken en zei:

— Niet eerder zal ik dit wapen weer aanraken, voor jij, Raffles, in dit huis de laatste adem zult hebben uitgeblazen.

Raffles keek Nicholson met zijn doorringende grijze ogen onbewogen aan en zei:

— Gij zijt op dit ogenblik de sterkste, professor Nicholson, maak het kort, dat is alles wat ik u vraag.

De Meester liet een hatelijk lachje horen.

— Kort? Ik zou het kort maken? Man, je bent gek. Denk je dat ik mij niet herinner hoe door jou toedoen, dozijnen van mijn beste mannen om het leven zijn gekomen? Heb je niet tal van plannen gedwarsboomd, welke ik had opge maakt? En je wilt dat ik het kort zal

maken? Ha, ha. Horen jullie dat, mannen?

Een dof gemompel volgde op deze vraag, maar geen der aanwezigen gaf een duidelijk antwoord.

Zij wisten blijkbaar zelf nog niet, wat hun Meester van plan was.

— Gij kunt doen wat gij wilt, hernam Raffles koel, als ge u maar niet verbeeldt dat ge mij vrees kunt aanjagen.

— Dat zullen wij eens zien, John Raffles. Wij zullen zien, of je evenveel moed zult tonen in het aangezicht van de dood, een dood die je niet plotseling komt vellen, maar die je langzaam zal besluipen. Je bent de dood schuldig, niet alleen van mij, maar van het ganse genootschap, je moet verdwijnen.

Raffles keek Nicholson strak aan.

Op diens gelaat was geen spoor van enig menselijk gevoel waar te nemen, en hij begreep, dat hij even goed zou kunnen trachten het medelijden van een

uitgehongerde tijger in te roepen.

— Gij kunt het zo lang of zo kort maken, als gij wilt, professor Nicholson, gij zult mij steeds hetzelfde zien: bereid om de dood tegemoet te treden onverschillig in welke vorm ook. Tot het laatste oogenblik zal ik u tarten, en met mijn laatste restje kracht zou ik u in het gelaat spuwen.

Met een gebrul als van een wild dier was de Meester overeind.

Het scheen alsof hij de dolk wilde losrukken uit het tafelblad en zich op zijn vijand wilde werpen, maar hij wist zich te beheersen, en ging weer zitten, ofschoon zijn handen trilden van woede.

Na enige oogenblikken vervolgde hij:

— Je zult er aanstonds zelf over kunnen oordelen of je gelijk hadt met zo te snoeven.

Hij stond op en zei op bevelende toon tot de anderen:

— Brengt hem naar de kelder.

HOOFDSTUK VIII.

EEN DUIVELS PLAN

Het bevel van professor Nicholson werd opgevolgd.

De vier bandieten stonden op en grepen Raffles vast terwijl de twee anderen hem met hun revolvers in bedwang hielden.

Hij werd de kamer uitgebracht en opnieuw ging het de gang door, waarbij hij voetje voor voetje moest lopen, daar

zijn enkels met stalen boelen aan elkander waren bevestigd, en slechts weinig speling toelieten.

De deur die het dichtst bij de straatdeur was, werd geopend, en nu vertoonde zich het begin van een stenen trap van omstreeks vijftien treden.

De twee gewapende bandieten gingen vooruit en daarop volgden de anderen.

die Raffles stevig bij de armen hielden.

Een ogenblik dacht de Grote Onbekende erover, aan alles een einde te maken, door zich te verzetten, zodat de revolvers zouden spreken, maar hij was een mens en zelfs het laatste sprankje hoop wilde hij zich niet laten ontgaan.

Ten slotte bereikte de kleine stoet, die door Nicholson gesloten werd een kelder van vier meter in het vierkant en bijna vier meter hoog.

Overdag was deze kelder flauw verlicht door het daglicht, dat dan binnendrong door een klein raam dat zich hoog tegen de zoldering bevond, ongeveer drie meter van de vloer.

De bodem bestond uit rode tegels en was vochtig uitgeslagen.

Het enige wat er in de kelder te zien was, was een ijzeren pilaar in het midden van de vloer, die tot aan de zoldering reikte, en die blijkbaar van veel jongere datum was dan de kelder zelf, want deze glansde nog van nieuwhed.

— Maak hier wat licht, beval de meester kortaf, die geen oog van Raffles had afgewend.

Een der bandieten ontstak een kleine petroleumlamp en hing deze op aan een haak in de muur, zo hoog, dat hij er nauwelijks bij kon.

— Bindt hem aan die kolom vast, klonk opnieuw de bevelende stem van de Koning van de Misdaad.

Raffles werd naar het midden van de kelder getrokken, waar ruwe handen hem stevig vast bonden aan de ringen, die in de pilaar waren geklonken, ter hoogte van zijn enkels en van zijn borst.

Nicholson overtuigde zich ervan, dat er zelfs voor een man als Raffles niet aan te denken viel om de touwen los te maken en plaatste zich toen vlak voor zijn vijand.

— Luister nu maar eens goed, John Raffles. Luister, zeg ik je, want je moet weten op welke wijze je zult sterven. Ik weet niet of je hebt gezien, dat er langs dit huis een beek loopt, die lang geleden een molenrad in beweging bracht, waarvan je de as daarginds boven in de zoldering nog kunt zien. John Raffles, die beek zal het vonnis over je voltrekken. Wij zullen die beek aan-

stonds afdammen, zodat de loop gewijzigd wordt. Je zult de gevolgen wel begrijpen, anders wil ik ze je wel mededelen.

Hij wachtte even, als om te zien, welke indruk zijn woorden makten en vervolgde:

— Zie je daar die spleet in de muur?

Onwillekeurig wendde Raffles het hoofd in de aangeduide richting en zag nu in de muur een spleet van enkele centimeters breedte.

— Het is heel eenvoudig, ging Nicholson grijnslachend voort. Het water van de afgedamde beek zal een andere bedding zoeken, en, zoals de natuurwet leert, de laagst gelegen plaatsen vullen. Daartoe behoort deze kelder. Zodra wij met het afdammen klaar zijn, zul je door gindse spleet het water zien binnenstromen. Dat gaat natuurlijk niet vlug. Je zult wel begrijpen, dat een kelder met een zo grote oppervlakte, waarbij dan nog de schuin oplopende trap komt, niet zo gauw vol is. Maar binnen een uur, laat ons zeggen anderhalf uur, zal het water wel zo hoog gestegen zijn, dat het een bedreiging vormt. Wat dunk je er van?

Raffles antwoordde niet.

Hij begreep nu het vreselijk lot dat hem te wachten stond, een langzame, onafwendbare verdrinking, welke hij een uur, en misschien langer van tevoren zou moeten afwachten.

Toch bewoog er geen spier op zijn gelaat, en zijn oogleden knipperden niet.

Met fier opgericht hoofd stond hij tegenover zijn tegenstander.

— Heb je niets te zeggen over mijn plan? Vind je het niet een voortreffelijk idee? vroeg Nicholson honend.

— Het is je waardig, dat is alles wat ik er van zeg, antwoordde Raffles schouderophalend.

— Nu, dan blijft mij niets anders over, dan je vaarwel te zeggen.

— Best... dan zult ge wel zo goed willen zijn, mij van uw tegenwoordigheid te bevrijden.

Nicholson hief met een woedend gebaar zijn vuist op, als om zijn vijand in het gelaat te slaan, maar hij wist zich te beheersen.

— Aan het werk, mannen, riep hij uit. Over anderhalf uur moet alles afgelopen zijn, want dan breekt langzamerhand de dag aan en dat zou onze plannen kunnen verijdelen.

De bandieten verwijderden zich, en het schijnsel van de elektrische zaklantaarns verdween, zodat nu de kelder slechts verlicht werd door het flauwe schijnsel van de kleine petroleumlamp.

Het laatste wat Raffles hoorde was een honend lachje, het geschuifel van de voetstappen over de treden van de stenen trap, het dreunend dichtvallen van de zware kelderdeur, en toen werd alles stil om hem heen...

Alleen ving zijn scherp oor een zacht gerucht op, waarvan hij de oorsprong dadelijk begreep.

Het waren de gewone gasten van alle kelders: de ratten.

Spoedig waren zijn ogen aan de halve duisternis gewend, en hij kon nu deze knaagdieren duidelijk onderscheiden, toen zij met vlugge bewegingen over de vochtige stenen schuifelden, op zoek naar voedsel, wat hier niet te vinden was maar dat er misschien binnen korte tijd in overvloed zou zijn...

Raffles trachtte zich te bewegen, probeerde zijn enkels en polsen wat losser te maken, maar zag spoedig in dat het vruchteloos was.

Hij wrong zich in allerlei bochten, in de hoop het touw losser te maken, maar hij bereikte er slechts mede, dat het des te dieper in zijn vlees drong.

Een ogenblik koesterde hij de flauwe hoop, dat de ratten misschien door de lucht van het nieuwe touw zouden worden aangetrokken en het zouden doorknagen, maar helaas scheen de teerlucht de knaagdieren juist af te schrikken.

Plotseling trof een nieuw geluid zijn oor.

Het was een zacht kletterend geluid en Raffles begreep direct wat het was.

Hij wendde zijn gelaat naar de spleet in de muur, en zag bij het licht van de petroleumlamp een straaltje water, niet dikker dan wat een niet geheel dicht gedraaide kraan doorlaat, uit de spleet traag langs de muur vloeien en weldra nam deze straal in dikte toe.

De bandieten hadden nu blijkbaar het beekje afgedamd.

Een paar minuten later stroomde het water, dat Raffles de dood moest brengen, in een dikke straal, met een klatrend geluid in de kelder.

Raffles zag hoe zich een plas op de vloer vormde, die zich langzaam uitbreidde.

De ratten zochten angstig piepend een uitweg, om zich te beschermen tegen het water dat heel langzaam, maar onverbiddelijk steeg, en na enige minuten was de gehele bodem van de kelder met water bedekt.

Niets anders werd gehoord dan het gekletter van het binnenstromend water...

Geen menselijke stem, geen enkel teken van leven buiten de kelder in het oude huis.

Het leek of het uitgestorven was, en toch wist Raffles, dat zich boven zijn hoofd, op slechts enkele meters afstand zijn doodsvijand en diens handlangers bevonden, die rustig, lachend, drinkend en spottend op zijn dood wachtten, een dood, die onafwijsbaar scheen.

Het water steeg... en steeg...

Het had nu de voeten van Raffles reeds geheel overdekt, en klom tergend langzaam langs zijn benen omhoog.

Hij voelde er de koude van in zijn ledematen opstijgen.

De ratten waren alle verdronken en de zwarte kadavers dreven hier en daar op het even rimpelend water.

Na een half uur ongeveer was het water halverwege de dijnen van Raffles gestegen.

Nog een paar maal had hij met een wanhopige krachtsinspanning getracht de touwen losser te maken, waarmee men hem aan de paal gebonden had, maar ten slotte had hij het nutteloze van zijn pogingen ingezien.

Een doffe berusting maakte zich van hem meester.

Ditmaal zou het dus het einde zijn.

Hij liet zijn gehele leven snel aan zijn geest voorbijgaan, en stelde zich de vraag, of hij goed gedaan had.

Toen de maatschappelijke toestand dit nodig maakte, had hij links en rechts

gestolen, minder om zich te verrijken dan wel om armen en behoeftigen te helpen.

Intussen was het water tot zijn borst gestegen...

Nog een kwartier, hoogstens twintig minuten, en alles zou voorgoed voorbij zijn.

De petroleumlamp, was gaan walmen en een walgelijke lucht begon de kelder te vullen.

John Raffles, de Grote Onbekende, maakte zich gereed om de Grote Reis te ondernemen...

* *

Op ongeveer vijftig meter van het huis stond in het donker een man, die zich verborg achter enig struikgewas, en die zijn ogen onafgebroken op het huis gevestigd hield.

Die man was Charles Brand.

Door zijn weergaloze lenigheid was hij er in geslaagd in het huis van de Griek door de aanvallers heen te dringen, nog voor zij hem hadden gezien.

Hij had de voordeur weten te bereiken, en dank zij de voorzorgsmaatregelen, welke Raffles na zijn binnenkomen had genomen, kon hij deze vliegenschvlug openen en de straat opsnellen.

Voor het trottoir stond een auto geparkeerd, blijkbaar een politieauto.

De chauffeur zat achter het stuurwiel ineengedoken, en scheen de straat in het oog te houden.

Een ogenblik aarzelde Brand.

Als de man in de richting van de straatdeur keek, zou hij hem zeker ondanks de duisternis in het oog krijgen.

Hij schuifelde daarom vlug langs de muur, dook zo diep mogelijk in elkaar, snelde de voortuin door en sprong over het hek, dat de tuin van de straat af sloot en dit alles zo snel en zo zacht, dat de chauffeur er blijkbaar niets van gehoord had.

Maar hoe hem nu te volgen, mompelde de jongeman, terwijl hij zich in een portiek verschool.

Ineens schoot het hem te binnen dat er op enige afstand een handelaar en verhuurder van motorrijwielen woonde.

Hij wilde in ieder geval in de onmiddellijke nabijheid blijven van zijn vriend, die men naar deze oude watermolen had vervoerd, want wellicht deed zich een gelegenheid voor, hem onderweg te bevrijden, en hij wilde althans weten waarheen de politieagenten Raffles zouden voeren.

De rijwielhandelaar zou waarschijnlijk wel een telefoon hebben, zodat hij Henderson zou kunnen opbellen.

Hij bedacht zich geen ogenblik meer, maar rende zo snel zijn voeten hem dragen wilden naar het huis van de fietsenhandelaar en belde aan.

Zoals hij wel dacht, sliep de man, maar door te blijven bellen, bewerkte Brand dat er ten slotte voetstappen in de gang hoorbaar werden, de winkeldeur voorzichtig op een kier werd geopend en daarachter het slaperige gezicht verscheen van de winkelier die de nachtelijke bezoeker wantrouwend opnam.

— Wie zijt gij en wat is er van uw dienst? vroeg de man.

— Wie ik ben komt er minder op aan, waarde heer, maar de dienst die ik van u verlang is deze: Ik zou gaarne een motorrijwiel van u kopen.

— Maar, mijnheer. Wie komt er nu in het holst van de nacht mensen uit hun bed halen om een motorrijwiel te kopen?

De winkelier stond op het punt zijn deur met een nijdige slag dicht te werpen, maar een paar woorden van de nachtelijke bezoeker waren voldoende om zijn woede te temperen.

— Als gij een motorrijwiel hebt, desnoods tweedehands, maar goed bruikbaar dan wil ik er u honderd pond voor betalen, hoe oud het ook is.

Honderd pond sterling is een groot bedrag voor een tweedehands handeltje, zelfs in het hartje van de nacht, en het was dus niet te verwonderen, dat de winkelier zijn deur verder open deed en glimlachend grijnsde:

— Kom binnen, mijnheer, ik heb denkelijk iets van uw gading.

Brand trad binnen, de winkelier maakte licht, en binnen enkele tellen had de jongeman met het oog van een kenner een gebruikt, maar nog goed motorrij-

wiel uitgezocht, dat echter hoogstens tien à twintig pond sterling waard was.

Terwijl hij zijn portefeuille uithaalde om te betalen vroeg hij:

— Mag ik even van uw telefoon gebruik maken?

— Jawel mijnheer, zei de winkelier, het hangt hier in de gang.

Brand stapte naar het toestel, en had zich even later in verbinding gesteld met James Henderson.

In de geheime taal, die alleen voor de chauffeur verstaanbaar was, zei Brand vlug en nadrukkelijk:

— Luister eens goed, James. De vrijheid van mylord loopt groot gevaar, misschien zelfs zijn leven en wij moeten hem tot iedere prijs redden. Onze onderneming is mislukt, ik ben op vrije voeten, maar zij zullen hem wegvoeren in een auto, die voor de deur geparkeerd staat. Neem de snelste wagen uit de garage, voorzie je van wapens en kijk goed naar de lucht. Over tien minuten zal ik een vuurpijl oplaten, om je de richting aan te geven. Je kent de betekenis van de kleuren. Volg mij, waarheen ik ook ga.

Hij hing de hoorn aan de haak, nadat Henderson gezegd had dat hij zijn instructies stipt zou opvolgen en haalde daarop het verschuldigde geld uit zijn portefeuille.

Hij betaalde zonder een ogenblik te aarzelen het veel te hoge bedrag, liet de benzinetank en het oliereservoir bijvullen en verdween, de winkelier in zeer gemengde gevoelens achterlatend: vreugde over het buitenkansje dat hem zo onverhoeds in de schoot was gevallen, en achterdocht wat betreft de plannen van zijn bezoeker.

Buiten gekomen wierp Brand direct een blik in de richting van het huis van de Griek, en zag tot zijn blijdschap, dat de auto nog steeds voor het hek geparkeerd stond.

Hij stelde zich met zijn motorfiets verdekt op in een zijstraat, op gevaar af door een politieagent te worden ver-
rast.

Het geluk was hem echter gunstig, want hij stond daar nauwelijks een paar minuten op de loer, of hij zag een aantal personen het huis uit komen en op de auto toelopen.

Zelfs op deze afstand kon hij de gestalte van Raffles waarnemen, die door de politieagenten werd vastgehouden.

Het volgende ogenblik reed de auto weg.

Brand liet geen seconde verloren gaan en sprong op zijn motor en begon de auto te achtervolgen.

Hij had zijn horloge nauwkeurig geraadpleegd toen hij aan het telefoontoestel stond en hij wist, dat James Henderson hetzelfde zou hebben gedaan.

Juist toen de tien minuten voorbij waren stopte hij even om zijn eerste vuurpijl op te zenden, waarvan hij er gelukkig die avond een aantal had medegenomen.

Zij waren niet te vergelijken met de gewone vuurpijlen, en nauwelijks zo groot als een potlood, maar zij stegen toch hoog boven de huizen uit, en gaven voldoende licht om op tien kilometers afstand te worden waargenomen.

Hij behoefde niet bang te zijn, dat men in de voor hem uitrijdende auto iets van de vuurpijlen zou zien, want hij zorgde er voor op een voldoende afstand te blijven.

Toen Brand de auto ongeveer een half uur gevolgd had, kwam hij met een schok tot het besef, dat de auto niet alleen Scotland Yard was voorbijgereden, maar ook het Huis van Bewaring.

— Waar duivel brengen zij hem heen? vroeg hij zich met verbazing af, juist nadat hij een tweede vuurpijl had opgelaten.

En wel mocht hij zich die vraag stellen, want na een kwartier was er geen sprake meer van dat de politie de arrestant naar een der gevangenissen in de City zou brengen, en een half uur later had de auto de stad achter zich gelaten.

HOOFDSTUK IX

ALS DE NOOD HET HOOGST IS...

Professor Nicholson zat met Old Bunny in een der bovenvertrekken van het huis, en hield zich bezig met het tellen van de buit, welke zijn mannen hadden meegenomen uit het huis van Karmalagos, de Griekse woekeraar, en die eigenlijk bestemd was geweest om in handen van de Grote Onbekende te vallen.

Het was een klein, kaal vertrek, waar geen andere meubels stonden dan een vervelozige tafel en enige stoelen.

Nicholson had zijn masker afgedaan en op zijn mager gelaat lag een duivelse trek van vreugde en zegepraal.

De gehele tafel was bedekt met een aantal pakjes bankbiljetten, papieren van waarde en stapels goudgeld.

Zij waren blijkbaar zoëven uit een grote lederen tas gehaald, die thans geopend op een der stoelen lag.

— Een goede nacht, Old Bunny; zei Nicholson met een grijns. Een flinke buit en tevens John Raffles, van wie daar beneden een smakelijk hapje voor

de ratten wordt bereid. Het kon niet beter, en ik heb reden om met voldoening op deze nacht terug te zien.

— Hoeveel is er ongeveer, meester? vroeg de oude schurk, wiens kleine ogen van hebzucht glansden.

— Aan bankpapier ongeveer honderd-duizend pond sterling, aan goud iets meer dan vierduizend en dan nog vijftienduizend pond aan effecten en waardepapieren, maar daaraan zullen wij voorlopig weinig hebben en misschien zullen zij wel steeds waardeloos blijven. Maar ook zonder deze laatste papieren ben ik zeer tevreden over het resultaat.

Hij zweeg, en liet enige goudstukken door zijn magere vingers glijden.

Het werd nu even stil in het vertrek, en nu kon men, door de afstand gedempt uit een ander vertrek in het huis, ruw gelach en dronkemansgezang horen.

— Zijt gij er nu zeker van, meester, dat de maatregelen tegen John Raffles goed genomen zijn? vroeg Old Bunny.

— O ja, daar kun je op rekenen. In alles is voorzien.

— Maar veronderstel nu eens, dat het water niet hoog genoeg in de kelder stijgt.

— Ook daarom behoef je je niet ongerust te maken. Trouwens, ik heb nog meer pijlen op mijn boog, Old Bunny.

Hij keek zijn medeplichtige met een spotlach aan en vervolgde:

— Als het water niet hoog genoeg mocht komen, dan zal een ander element mij te hulp komen. Ik wil je wel in vertrouwen zeggen wat het is. Ik heb in een der andere kelders een kleine hoeveelheid dynamiet, niet veel, maar toch ruimschoots voldoende, om dit oude wrak van een huis op te blazen.

Old Bunny was onwillekeurig verbleekt, en leunde met een verschrikt gelaat achterover in zijn stoel.

— Dynamiet... stamelde hij.

— Je hoeft je niet ongerust te maken, Old Bunny. Je hebt niet met een domoor te doen, grijnsde de meester met een spotlachje. Het uurwerk is nauwkeurig geregeld.

Hij keek op zijn horloge en zei:

— Over twintig minuten zal het water zo hoog gestegen zijn, dat John Raffles ter helle is gevaan. Ik heb dat zeer nauwkeurig berekend. Vijf minuten later zullen wij het huis verlaten hebben met onze buit en een half uur daarna zal het uurwerk, hetwelk ik heb bedacht zijn afgelopen, waardoor het dynamiet tot ontploffing wordt gebracht. Is dat niet prachtig geregeld?

— Inderdaad meester, het is... het is geniaal, stotterde Old Bunny, bevende. Maar toch, wie weet... vergissingen zijn nooit uitgesloten, als het uurwerk eens...

— Te vroeg afliep, wil je zeggen, Old Bunny? vulde Nicholson de zin aan, terwijl hij een lachje liet horen. Ja, dat zou zeker zeer onaangenaam zijn, maar ik verzeker je, dat je je volstrekt niet ongerust hoeft te maken. Ik herhaal, dat ik geen kind ben, en heel goed weet wat ik doe. Als je het weten wilt, het uurwerk in kwestie is een gewone wekker, en ik heb het nog nooit bijgewoond, dat een wekker in een uur tijds een half uur voorloopt.

Deze mededeling scheen de oude bandiet een weinig gerust te stellen, maar toch wierp hij nu en dan een schichtige blik naar de deur, alsof hij niets liever verlangde, dan dit huis te verlaten, waar de dood in de kelder op hem loerde.

— En zijn wij tweeën de enigen die dit weten? vroeg Old Bunny na enkele ogenblikken.

— Ja, het is een geheimpje tussen ons tweeën. Je zult moeten toegeven dat 't goed gevonden is. Eindelijk is dan toch het uur geslagen, dat ik mij van mijn doodsvijand kan ontdoen. Nog tien minuten en het zal met hem gedaan zijn. Het water moet hem nu reeds tot de keel komen. Ik kan mij zijn doodstrijd zo goed voorstellen. Ik zou wel willen...

De Koning van de Misdaad kon de zin niet voleindigen.

Het enige raam van het vertrek werd opgeduwd, en twee mannen sprongen plotseling in de kamer.

Die twee mannen waren Charles Brand en James Henderson.

De reusachtige chauffeur verloor geen ogenblik met praten maar gebruikte aanstonds zijn ijzerharde knuisten, die een taal spraken, zo duidelijk dat deze niet kon worden misverstaan.

Terwijl Brand Old Bunny zijn revolver onder de neus duwde en hem dreigend toefluisterde: Je handen omhoog, oude bandiet, of je hebt geen seconde meer te leven, trad Henderson op de Koning van de Misdaad toe, en voor dat deze van zijn schrik bekomen was, of een enkele kreet had kunnen slaken, had de chauffeur zijn vuist op zijn kaak laten neerkomen met een dreunend geweld, waardoor hij als een os geveld werd.

Wat er nu volgde was in een omme-zien gebeurd.

Old Bunny werd onschadelijk gemaakt, door hem een prop in de mond te stoppen en zijn armen en benen stevig te binden.

Er lag een uitdrukking van onbeschrijflijke ontzetting op het gelaat van de oude bandiet.

Hij dacht aan het dynamiet daar beneden in de kelder.

Hij en Nicholson waren de enigen,

die er van wisten, en hij was gekneveld, niet in staat een woord uit te brengen, terwijl de Meester van de Misdaad daar buiten kennis op de vloer lag.

Nog vijfendertig minuten en een geweldige ontploffing zou het huis doen instorten boven allen die er zich bevonden.

Vruchteloos wentelde de bandiet zich om en om, met een uitdrukking op zijn gelaat, die vreselijk was om aan te zien.

— Bind hem vast, James, zei Brand kortaf.

Henderson gehoorzaamde, terwijl nu Brand de nog altijd bewusteloze Nicholson op dezelfde wijze knevelde en boeide en hem daarna stevig vastbond aan een zware kram die hij in een der raamposten vond.

— Zullen wij weer langs de ladders naar beneden gaan, mijnheer Brand? vroeg Henderson, toen de twee bandieten zich niet meer konden verroeren of enig geluid geven.

— Neen, James, waarom zouden wij niet de gang door en zo naar beneden gaan? Ik hoor daar reeds de stemmen der anderen. Zij zijn met hun vieren.

— Waar zou mylord zijn?

— Ik weet het niet, zij moeten het ons zeggen. Vooruit. Wij hebben geen tijd te verliezen.

Na zich nogmaals te hebben overtuigd, dat de Koning der Misdaad zich niet kon bewegen, snelden de twee mannen het vertrek uit.

Zij gingen af op het geluid van het gezang en het ruw gelach, en moesten daartoe een trap afgaan en aldra bleven zij staan voor een deur waarachter luid stemmenrumoer klonk.

— Heb je de touwen? vroeg Brand op fluisterende toon.

— Alles in orde, mijnheer Brand, antwoordde de reus, eveneens fluisterend.

— Vooruit dan. Naar binnen.

Brand draaide even voorzichtig aan de kruk van de deur, doch deze was gesloten.

Het volgende ogenblik had Henderson zijn voet opgelicht en het paneel van de deur in getrapt.

In een vertrek, dat vol tabaksrook stond zaten vier bandieten om een ta-

fel te kaarten en te drinken.

Zij waren zo verrast, dat zij aan tegenweer zelfs niet dachten.

Zelfs voor dat Brand het bevel daartoe had gegeven, gingen vier paar handen omhoog.

Henderson nam hun direct de wapens af, die hij bij zich stak. Revolvers en dolkmessen.

— Zeg mij nu aanstonds en vlug, waar jullie de man gelaten hebt, die jullie hierheen hebt gebracht, beval Brand nadat al de bandieten stevig geboeid waren.

De bandieten schenen elkander even met de ogen te raadplegen, maar hun monden bleven gesloten.

Brand scheen hun gedachten te raden.

— Zijn jullie misschien bang voor de Meester? vroeg hij. Laat ik jullie dan zeggen, dat wij ons van hem hebben meester gemaakt, en dat hij voor goed onschadelijk is. Jullie kunnen je zelf er nog slechts door benadelen, door mij de verblijfplaats van de gevangene niet mede te delen, die wij zonder jullie toch wel zouden vinden.

Dat scheen de bandieten te overtuigen, want twee riepen er tegelijk:

— Hij is in de kelder, de deur die het dichtst bij de huisdeur is, daar op de tafel ligt de sleutel.

Met één stap was Brand bij de grote stalen sleutel, en het volgende ogenblik stormden de twee mannen het vertrek uit.

Brand opende met de sleutel de kelderdeur, maar met een kreet van ontzetting deinsde hij achteruit.

Het water klotste tegen de treden ongeveer halverwege de trap.

— O, die schurken, riep Henderson. Zij zullen er voor boeten.

— Nu weet ik ook, wat het afdammen van die beek te betekenen had, riep Brand uit. Ik had het aanstonds moeten begrijpen. Kom mee, James.

De twee mannen hadden hun elektrische zaklantaarns aangeknipt en daalden onverschrokken de trap af.

Toen slaakte Brand opnieuw een kreet van ontzetting.

Daarboven de watervlakte, slechts e-

ven er boven uitstekende, zag hij een bleek hoofd, het hoofd van John Raffles.

Het water omspoelde reeds zijn lippen nog vijf minuten en het zou in mond en neus gedrongen zijn.

De jongeman begreep dat Raffles moest vastgebonden zijn aan de ijzeren steunbalk, die uit het water oprees.

— Houd moed, Edward. Wij komen je te hulp, riep hij zo hard hij kon.

— Haast je Charles, klonk de heldere stem van Raffles. Ik ben met touwen vastgebonden aan ringen ter hoogte van mijn enkels en mijn borst.

— Geef een mes, James, riep Brand de chauffeur toe.

Deze reikte hem een der vlijmscherpe dolken toe, welke hij zoëven van een der bandieten had afgenomen en met dit wapen in de hand dook Brand in het water, deed een paar krachtige slagen, bereikte de paal, had na enig zoeken de touwen gevonden en sneed ze met een krachtige ruk door.

Daarna greep hij het lichaam van Raffles vast en trok hem naar de trap.

Binnen enkele minuten had Henderson zijn boeien doorgevild. De Grote Onbekende was vrij.

Raffles drukte zijn beide makkers ontroerd de hand en zei:

— Dank vrienden. Nog vijf minuten en jullie zouden een lijk gevonden hebben. Hoe staat het hierboven?

— Alle bandieten zijn onschadelijk gemaakt.

— Goed zo... Dan zullen wij eens even gaan kijken, wat er toch wel gezeten heeft in de grote tas, welke die zogenaamde politieagenten bij zich hadden in de auto en dan zullen wij er gauw vandoor gaan, want het is niet aangenaam in deze natte kleren rond te lopen.

— Wij kunnen ons wel behelpen met het goed van twee der bandieten aan te trekken, stelde Brand voor.

— Je hebt gelijk, zei Raffles. De dood door verdrinking ontkomen en dan een longontsteking opdoen, dat lijkt mij niet erg.

Het plan werd aanstonds ten uitvoer gebracht, en een kwartier later hadden Raffles en Brand zich in droge kleren

gestoken van twee bandieten.

De drie mannen gingen nu de trap op en traden het vertrek binnen waar Nicholson en Old Bunny nog steeds bewegingloos op de vloer lagen.

Raffles wierp een verachtelijke blik op zijn doodsvijand, over wiens gelaat een nameloze ontzetting lag verspreid, en deed snel het geld weer in de tas, die hij Henderson toestak.

— Een zwaar vrachtje, James, dat is juist iets voor jou.

Daarop wendde hij zich tot Nicholson en zei:

— Je hebt te vroeg gejuicht, broer. Je ziet weer eens, dat men de dag niet moet prijzen voor de avond. Je rijk is uit, en je zult mij nu niet lang meer kunnen bedreigen. Ik zal zo vrij zijn, aanstonds de politie op te bellen, maar ditmaal de echte die je zal komen afhalen. Die prop zal ik maar in je mond laten, want je zou je makkers wel eens kunnen toeroepen op welke wijze zij zich kunnen bevrijden.

Daarop liet hij zijn blik op Old Bunny vallen, die hem met glazige ogen aankeek.

— Neem hem de doek maar uit zijn mond, zei Raffles op zachte toon, hij is ongevaarlijk.

Henderson gehoorzaamde, maar ineens rees hij met een kreet overeind.

— Wat is er? vroeg Raffles verwonderd.

— De man is dood, mylord, riep James verschrikt uit.

Het was waar, de schrik had de oude bandiet aan een hartaanval doen sterfen. Zijn gelaat was geheel verwrongen door doodsangst en waanzinnige schrik.

— Laten wij gaan, zei Raffles op zachte toon. De man schijnt een beroerte of zo iets te hebben gekregen. Hier is geen hulp meer mogelijk, maar het is alsof hij een geestverschijning gezien heeft, zulk een uitdrukking van ontzetting ligt er op dat gelaat.

De drie mannen verlieten het vertrek, waarvan zij de deur zorgvuldig sloten.

De twee ladders werden weggenomen, door middel waarvan Brand en Henderson waren binnengedrongen.

Op enige afstand van het huis stond

de auto geparkeerd, waarmee Henderson het spoor der vuurpijlen gevolgd had.

Raffles en zijn twee bevrijders stapten in, Henderson zette zich aan het stuurwiel en de auto reed de stille landweg af.

Juist toen zij de straatweg naar Londen hadden bereikt, korte tijd nadat zij het oude huis verlaten hadden, deed

een daverende slag de lucht sidderen.

Verschrikt wendden allen het hoofd om.

Het oude huis aan de molenbeek was met een dreunende slag in de lucht gevlogen, en daarboven hing een rossige gloed.

Het moordenaarshol ging in vlammen op.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

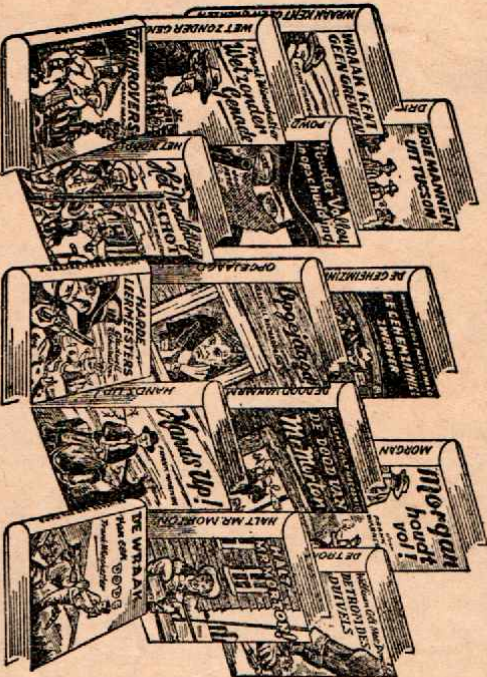
De goudzending naar België

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

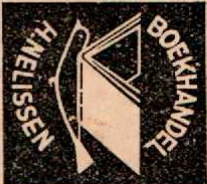
betalbaar f 5.- of meer
met f 5.- per maand

1. Treinrovers, door Frank Warner
2. Het Noodlottige Schot door Arthur Maddox
3. Harde Leermeesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wraak van een Dode } beide door
6. Wet zonder Ganade } Frank Winchester
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgejaagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door
10. Halt, Mr. Morton } William Colt MacDonald
11. Wraak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Maddox
13. De geheimzinnige zwerfver door William Colt MacDonald
14. Morgans houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Duivels door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zond nog haden nevenstaande bon in.

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f _____ *
te betalen overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
te rembourkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doortalen wat niet wordt verlangd.

L. L.

NAAM: _____
ADRES: _____